

GENESIS

F.W. Grant

GENESIS

De numerieke structuur van de Schrift

Genesis

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

Voorwoord.	8
Omvang en indeling van Genesis	9
De verdeling van het boek.	9
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (Gen. 1, 2)	11
Onderverdeling 1. (Gen. 1 - 2:3)	11
Dag 1.	11
Dag 2.	13
Dag 3.	14
Dag 4.	15
Dag 5.	15
Dag 6.	16
Dag 7.	17
Kritische opmerkingen.	17
Onderverdeling 2. (Gen. 2:4-25)	21
Kritische opmerkingen.	24
Afdeling 2. (Gen. 3 - 50)	27
Onderverdeling 1. (Gen. 3) Adam.	29
Kritische opmerkingen.	31
Onderverdeling 2. (Gen. 4, 5) De zaden.	37

Kritische opmerkingen.	40
Onderverdeling 3. (Gen. 6 - 11:9) Noach	41
Onderverdeling 4. (Gen. 11:10 - 21) Abraham	48
Sectie 1. (Gen. 11:10 - 14).	48
Sectie 2. (Gen. 15 - 21)	53
Onderverdeling 5. (Gen. 22 - 26:33) Izaäk	62
Onderverdeling 6. (Gen. 26:34 - 37:1) Jakob - Israël	69
Sectie 1. (Gen. 26:34 - 28)	71
Sectie 2. (Gen. 29-31)	73
Sectie 3. (Gen. 32 – 37:1)	77
Onderverdeling 7. (Gen. 37:2 - 50) Jozef	82
Sectie 1. (Gen. 37:2-36).	83
Sectie 2. (Gen. 38).	86
Sectie 3. (Gen. 39 : - 41:52).	88
Sectie 4. (Gen. 41:50 – 47:26).	92
Sectie 5. (Gen. 47:28 – 49:27).	95
Sectie 6. (Gen. 49:28 - 50).	104
Bijlagen	108
Bron	108
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	109
Betekenis van de cijfers	110

Voorwoord

zie ook [Introductie tot de Numerieke Bijbel](#)

Omvang en indeling van Genesis

De letterlijke reikwijdte - Schepping en de eeuwen van belofte vóór de wet (de mens is gevallen). De belofte van leven vóór de eeuwen; de roeping van Noach en de hernieuwde soevereiniteit over de aarde; de roeping van Abram en de belofte aan hem; het zaad dat in Isaak werd geroepen; de verkiezing van Jakob en het begin van de natie; haar kindertijd beschut door God in Egypte.

De geestelijke reikwijdte - De nieuwe schepping zoals voorspeld in het oude; de belofte van het leven in Christus; de wet van het leven (Seth); het opstandingsleven (Noach); de roeping van God (Abram); de plaats van het kind (Isaak); verkiezing tot heiligheid (Jakob); suprematie over de wereld (Jozef).

De verdeling van het boek

1. (Gen. 1, 2) Schepping, - type van nieuwe schepping; de stadia ervan, hetzij in het individu of in de bedelingen.
2. (Gen. 3 - 50) In de letterlijke toepassing. - De breuk met God die is binnengekomen, scheiding tussen de wereld en Zijn volk, die de ontvangers en getuigen zijn van Zijn redding daarin.

Opmerkingen

Typisch. - Doordat de zonde zich van God heeft gescheiden, worden de scheppende stappen een 'groeitot zaligheid' (1 Petr. 2:2); waarin het goddelijke leven wordt onderscheiden en gescheiden van het leven van de natuur.

Afdeling 1. (Gen. 1, 2)

Schepping, - type van nieuwe schepping; de stadia ervan, hetzij in het individu of in de bedelingen.

Onderverdeling 1. (Gen. 1 - 2:3)

Gods werk, van en door Hemzelf.

Dag 1

Zeven woorden beschrijven de oorspronkelijke schepping van het eerste vers. In het tweede vers is de aarde - benadrukt in contrast met de hemelen - woest en leeg. Duisternis is op het 'gezicht van de diepte' - niet overal - en het licht van de eerste dag is toen niet geschapen, maar daar in het bestaan geroepen waar het (nu) niet was. De 'diepte' is ook geen echte chaos (en de aarde is dat ook niet), maar 'wateren' waaronder de aarde begraven ligt, en die op de derde dag worden verwijderd, zodat het droge land verschijnt. Dit alles toont een staat van zaken die geheel in overeenstemming is met het idee van een catastrofale omverwerping die volgt op de geologische tijdperken waarvan de resten in de strata zijn begraven, en die onmiddellijk voorafgaat aan de introductie van de mens en de dieren die met hem meekwamen.

Deze gedachte van een verwoeste toestand van de aarde die volgt op haar oorspronkelijke schepping, is verre van slechts een poging om te voldoen aan de eisen van de geologie, maar wordt niet minder vereist door het typische beeld. Het is de nieuwe geboorte van een gevallen schepsel dat wordt afgebeeld in het werk van de eerste dag. Hier worden de ruïne en ijdelheid van de natuurlijke mens alleen maar verborgen door de morele duisternis die het resultaat is van het weg zijn van God! Het Woord van God werkt in samenhang met de Geest, en de mens wordt in de aanwezigheid van God gebracht, die licht is, - een licht waardoor we aan onszelf worden ontdekt. Alles waarvan we ons bewust worden is ruïne - een verloren toestand, - en toch wordt hier, in berouw, waar oordeel over onszelf voor God, de eerste stap in gemeenschap met Hem gevonden. Dit is het type in zijn individuele toepassing, en het is gemakkelijk genoeg om te lezen.

Dispensationeel gezien is het de leeftijd van belofte die wordt afgebeeld, - de tijd vóór de zondvloed, toen eenvoudigweg de profetie van het Zaad van de vrouw en het opgelegde zondoffer (zie Gen. 4:7) licht werpen op de toestand van de mens, en juichen met het begin van een nieuwe dag. Maar wat de aarde betreft, God bemoeit zich er niet mee, en de algemene toestand is zodanig dat het eindigt in een bijna universeel oordeel.

De avond en de ochtend gedurende deze dagen zijn in prachtige overeenstemming met de typische betekenis. De duisternis wordt 'Nacht' genoemd, maar in feite is er, wanneer het licht eenmaal is gekomen, nooit meer absolute nacht. 'Avond' vertelt al over de invloed van licht, en wordt gevolgd door de ochtend. De mens begint en eindigt zijn dag, volgens zijn berekening ervan, in duisternis. Hoe

anders is die van God! Zie het prachtige gebruik van de uitdrukking 'avond-ochtenden' in die donkerste tijd voor Israël, afgebeeld in Dan. 8:14, terwijl het heiligdom en de legerplaats met voeten worden getreden. Maar het einde brengt verlossing en zegen.

Dag 2

In de uitgestrektheid van de tweede dag hebben we opnieuw niet de absolute hemelen van het begin, maar de aardse hemelen, - hoewel alleen door deze de hogere te zien zijn. De uitgestrektheid is het effect van de atmosfeer wanneer deze in zijn normale toestand is, door verdamping de wolken van de wateren eronder optilt, zodat ze, gezuiverd van hun zouthed, de bevruchtende 'flessen van de hemel' kunnen worden. Wat is dit etherische, zuiverende, vruchtbare middel anders dan het type van de nieuwe natuur in het kind van God? Weldra zal in deze hemelen een zon schijnen, en daaronder zal de bevrijde aarde deze invloeden terugbetalen met vruchten en oogsten. In het begin is er eerder sprake van conflict en onrust; maar het is een stap, en een belangrijke, naar de volledige zegen.

Dispensationeel gezien zullen we het type gemakkelijk lezen als we ons herinneren dat in de Schrift, tenminste, de 'hemelen' altijd 'regeren.' (Dan. 4:26) Maar het type van opperste autoriteit, de zon, ontbreekt nog. Er is een 'boven' en 'beneden,' maar alleen wateren, het type van instabiliteit, zijn gescheiden van de wateren. Daarom is het een passende weergave van menselijk bestuur, voor het eerst gevestigd in Noachs tijd in het goddelijke bevel: 'Wie het bloed van de mens vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden.' Maar hoe onstabiel zijn alle menselijke regeringen! en hoe weinig

verschil werkelijk in de onderscheidingen van boven en onder tussen mensen! - het is nog steeds maar 'wateren' van 'wateren.'

Dag 3

En nu wordt de aarde van onder de wateren omhoog gehaald. Deze staan, zoals we hebben gezien, voor het kwaad in ons, waarvan de rusteloze zee het type is. 'De goddelozen zijn als de onrustige zee, wanneer zij niet kan rusten, waarvan de wateren modder en vuil opwerpen.' Dit laatste is de actie van de branding op de kust, en zulk schuren tegen haar grenzen is typisch kenmerkend: 'De geest van het vlees is niet onderworpen aan de wet van God, en kan dat ook niet zijn.'

Het vlees wordt niet verwijderd zolang wij hier zijn: 'Indien Christus in u is, dan is het lichaam dood vanwege de zonde.' (Rom. 8:10) Maar wanneer de ware kracht van de opstanding in de ziel bekend is, en de wet van de Geest bevrijdt van de wet - de heerschappij - van zonde en dood, is onze derde dag bereikt, en is de ware heiliging van de Christelijke mens bekend. Met stabiliteit - de droge grond - wordt vrucht gevonden, - vrucht ook, waarvan het zaad altijd in zichzelf is. Op de leer van dit alles kan ik hier echter niet ingaan; het zal elders worden overwogen.

Bedelingenkundig gezien hebben we de heiliging van Israël voor God - de aarde gescheiden van de wateren; want de heiden is slechts de mens die aan zichzelf is overgelaten, en zijn beeld dat de 'zee' ons al heeft gegeven: vgl. Openb. 17:15.

Dag 4

Op de vierde dag worden de hemellichten gepresenteerd in hun praktische relatie tot de aarde; en het is terwijl de glorie van Christus op ons schijnt dat wij praktisch de 'brief van Christus, bekend en gelezen door alle mensen' worden (vergelijk 2 Kor. 3:3, 18; 2 Kor. 4:4, 6). Het is het praktische effect van de omgang met Christus dat onder het oog van de mensen komt, en dat hier wordt benadrukt. Op deze manier wordt hier het numerieke stempel gezien. Het is nu nacht; want Christus (de zon) is afwezig, en wij (maanachtig) zijn Zijn vertegenwoordigers.

Dispensationeel gezien kan het getal daarom gemakkelijk spreken van de huidige voortzetting van het evangelie, wereldwijd in zijn aspect, en kenmerkend heidens, zoals de Kerk-Gemeente is. Zoals de derde dag spreekt van scheiding, zo doet de vierde dag dat van verstrooiing.

Dag 5

De vijfde en zesde dag zijn in sommige details erg moeilijk te lezen, en toch is hun algemene toepassing vrij eenvoudig. De wateren spreken, zoals we hebben gezien, van de zonde en het kwaad in de mens; en hier zien we toch door de wateren, door het bevel van God, de levende ziel voortgebracht, - een type van de genegenheden en emoties, die in de Schrift worden geassocieerd met de 'ziel', en niet met de geest. Dus 'verdrukking bewerkt geduld, en geduld ervaring, en ervaring hoop.' De zonde zelf binnenin, waarover we zuchten, doet ons verlangen naar de verlossing die nog moet komen. (Rom. 8:23) Dit lijkt hier duidelijk de les.

Dispensationeel leert de Schrift ons om, nadat de huidige dag van genade voorbij is, een tijd van benauwdheid te verwachten zoals er nooit geweest is, en zoals er nooit meer zal zijn op aarde (Matt. 24:21, 30), alleen afgesloten door de komst van de Zoon des Mensen uit de hemel; - een tijd die die van Israëls barensweeën zal zijn, wanneer de natie tot de geboorte komt en op één dag geboren wordt, en uit deze 'grote verdrukking' een ontelbare menigte van alle naties zal worden gebracht die hun gewaden hebben gewassen en ze wit hebben gemaakt in het bloed van het Lam. Dit zal de voorbereidingstijd zijn voor de zegen van het duizendjarig rijk. Degenen die het kennen als de tijd van de Antichrist en andere vormen van onheilspellend kwaad zullen zich niet verbazen om hier van de grote 'zeemonsters' te horen; voor de Antichrist zelf; met alle krachten en vermogens die hij tot zijn eigen ondergang verdraait, is hij nog steeds het schepsel van God en in Zijn hand: 'Die hem gemaakt heeft,' zoals God over de behemoth zegt (Job 40:19), 'kan Zijn zwaard tot hem laten naderen.'

Dag 6

Ten slotte, op de zesde dag, is het de aarde die de levende ziel voortbrengt, en dan wordt de heer van het hele tafereel, het hoogtepunt van Gods werk, erin geïntroduceerd, en wordt alles in zijn hand gelegd. Hij moet het 'onderwerpen' en 'houden' 'in onderwerping.' Meesterschap is hier duidelijk een hoofdgedachte, zoals we zien in wat we zullen vinden in ontworpen verbinding met het werk van deze zesde dag, - het leven van Jozef.

En als Christus het ware 'Beeld van God' is, dan is Jozef meer dan enig ander type van Genesis het beeld van Christus. Konden we maar

meer vertellen over wat dit type is! Maar er is net genoeg duidelijk om ons naar meer te laten verlangen.

Dispensationeel hebben we ongetwijfeld de duizendjarige heerschappij van Christus en Zijn bruid over de aarde. De beperking van voedsel tot fruit en kruiden lijkt te spreken van de heerschappij van vrede onder de Vredevorst.

Dag 7

De zevende, als de dag van Gods rust, is zeker typerend voor die volledige rust, die noodzakelijkerwijs van God is, waarin de heiligen zullen binnengaan. Het wordt een 'sabbatisme' genoemd, een sabbat-onderhoud: 'Er blijft dus een sabbatisme over voor het volk van God.' (Hebr. 4:9) Hier eindigt wat wij 'bedelingen' noemen; want hun werk is gedaan.

Kritische opmerkingen

Schepping

Slechts drie keer wordt er in dit verslag over de schepping gesproken: ten eerste, het gaat over de hemelen en de aarde in het begin; ten tweede, over de levende ziel, - de dierlijke schepping; ten derde, over de mens, die geest is, evenals ziel. In elk geval waarin het wordt gebruikt, wordt er dus een nieuw ding tot bestaan gebracht, niet ontwikkeld uit reeds bestaand materiaal. Dat het woord elders op een minder exacte manier wordt gebruikt, is waar, en ook niet moeilijk te begrijpen; maar op het werk van zes dagen als geheel wordt het nooit toegepast: 'in zes dagen maakte de Heer', niet 'schiep'. De afsluitende woorden, die ik letterlijk heb vertaald, maken een onderscheid tussen

scheppen en maken, en bevestigen dat het maken hier een doel is van de oorspronkelijke schepping.

Wanneer mensen wedergeboren worden, worden zij ook in Christus Jezus ‘geschapen’ en hebben zij een nieuwe, ‘goddelijke natuur’, wat ‘eeuwig leven’ betekent.

De ‘Dagen’

Ondanks wat de algemene tendens van het moderne denken lijkt, toont de Schrift duidelijk genoeg aan dat de ‘dagen’ letterlijke dagen zijn.

1. De termen ‘avond’ en ‘morgen’ brengen deze gedachte op natuurlijke wijze over; deze verwijzen naar het ‘licht’ dat zojuist was opgeroepen. De puzzel die de voorafgaande duisternis tot onderdeel van de eerste dag zou maken, wordt zo heel eenvoudig terzijde geschoven; want ‘avond’ spreekt al over de werking van licht en toont aan dat de eerste dag daarmee begint. Maar een lange periode, aldus verdeeld in een ‘avond en een morgen’ door de afwezigheid of aanwezigheid van licht, kan nauwelijks worden betwist.

2. De ‘vruchtboom die vrucht draagt’ op de derde dag impliceert duidelijk de aanwezigheid van de mens, of op zijn minst dieren, zonder dat er leeftijden tussenkomen. De tedere verwijzing naar de mens is inderdaad onmiskenbaar.

3. De mens zelf wordt op de zesde dag geschapen, en op de zevende werd de hele schepping als zeer goed beschouwd: hoe lang moet hij ongeschonden in het paradijs hebben geleefd, als de periodetheorie waar is? Of werd hij pas helemaal aan het einde in het bestaan

geroepen? Merk ook op dat God hun voedsel, respectievelijk aan het dier en de mens, toewijst na de schepping van de laatste, en het volgende 'en het was zo' laat zien dat dit in feite op dat moment begon. Werden ze allemaal aan het einde van de zesde periode geschapen, niet aan het begin?

Toch verbiedt het feit dat de dagen letterlijk zijn, de gedachte niet dat de geologische perioden kunnen worden weergegeven - hun type en gelijkenis vinden in de letterlijke dagen. En de onderzoeken van geologen hebben werkelijk zo'n overeenkomst ontwikkeld. Ze hebben ons in de perioden (1) de aarde laten zien die van onder de wateren omhoog is gebracht; (2) een vooruitgang in de ontwikkeling van het leven erop; (3) de mens als het einde van deze progressieve reeks. Aldus zijn de verschillende visies niet tegenstrijdig, behalve dat ze aan beide kanten veronderstellen de andere uit te sluiten. Het is geheel in overeenstemming met wat we weten over de goddelijke werking, dat de zes dagen, hoewel dat in werkelijkheid zo is, hetzelfde plan zouden moeten vertonen als de strata ons hebben onthuld. Er is hier een getuigenis van de waarheid van het verslag dat de eerbied en het geloof van de ware onderzoeker uitdaagt.

Licht vóór de zon

De typische betekenis kan hier, zoals elders, de letterlijke interpretatie bevestigen. Dat 'God licht is', verklaart de Schrift, en de wetenschap illustreert dit op de mooiste manier. Licht is een drie-eenheid van kleur gebleken, de blauwe, rode en gele stralen verenigen zich om de ene witte te produceren; terwijl het ook een drie-eenheid van kracht is, de lichtgevende, warmtegevende en actinische of chemische stralen zijn op dezelfde manier verschillend en toch verenigd; de

chemische stralen lijken in hun onzichtbare, ongrijpbare werking op een opvallende manier de overeenkomende werking van de Geest van God te schetsen.

Maar als God licht is, dan is Christus de zon, waarin het aardse lichaam bekleed is met de glorie van het licht en het naar ons uitstraalt. Maar Christus kwam op de vierde dag van de wereldgeschiedenis, niet op de eerste, - precies volgens de volgorde hier. De letterlijke en typische betekenissen bevestigen elkaar wederzijds en getuigen gezamenlijk van de waarheid van deze wonderbaarlijke openbaring.

Het beeld en de gelijkenis van God

Het is in het bezit van de geest dat de mens door de schepping 'het nageslacht van God' is (Hand. 17:29), die 'Geest' is (Joh. 4:24), en 'de God' en 'Vader van geesten (Num. 16:22; Hebr. 12:9); - dat wil zeggen, van engelen, die 'zonen van God' zijn (Job 38:7), en van mensen; niet van beesten, die toch levende zielen hebben en zijn.' De zoon is naar het beeld van zijn ouder, en in de mens, in wie de geest (van het recht) zowel ziel als lichaam beheerst, wordt het beeld van God duidelijk gevonden. Als hij alleen ziel en lichaam was, zoals velen leren, zou hij slechts naar het beeld van het beest zijn. Het beeld van God bestaat niet in zijn soevereiniteit over de aarde (want hij werd daarin geschapen), maar het maakte hem hiervoor geschikt. Maar wij mogen dit natuurlijke beeld, dat iedereen heeft, niet verwarren met het 'beeld in ware gerechtigheid en heiligheid', dat alleen het pasgeboren kind van God heeft. (Ef. 4:24)

De vraag naar 'gelijkenis' is moeilijker. Ik denk echter dat 'naar ons beeld als onze gelijkenis' de een met de ander identificeert. De mens

is naar Gods gelijkenis, niet door zijn lichamelijke vorm, noch alleen door zijn heerschappij over de schepselen, maar door een echte gelijkenis: een beeld is niet altijd 'gelijk'.

De heerschappij van de mens over de aarde

Ik heb vertaald met 'onderworpen houden.' (vs. 26) Het woord (radah) is letterlijk 'vertreden' en verbindt zich duidelijk in gedachten met het onderwerpen van de aarde in het achtentwintigste vers. Er is in feite een zekere plasticiteit van de natuur in de hand van de mens die op een bijzondere manier zijn soevereiniteit kenmerkt. De vruchten van de aarde, onder zijn cultivatie, worden zacht en werpen zelfs giftige eigenschappen af, en ontwikkelen zich in een veelheid aan variëteiten, waaruit hij kiest, behoudt of verwerpt volgens zijn wil. De huisdieren, zoals de hond, ontwikkelen op soortgelijke wijze, in één enkele soort, wat wel generieke verschillen lijken te zijn. Onwetendheid over de betekenis van dit feit heeft de moderne theorieën van evolutie begunstigd. Maar als de mens de natuur niet ondergeschikt houdt, bevestigt deze al snel haar onafhankelijkheid opnieuw, en de aldus geproduceerde vormen worden samengevoegd in de uniformiteit van de wilde conditie.}

Onderverdeling 2. (Gen. 2:4-25)

Relaties van de mens

1. De tweede onderverdeling is geen nieuw verslag van het goddelijke werk, geschreven door een andere hand. Het doel ervan is heel anders, namelijk om ons de relaties van de mens te laten zien tot de hele

scène waarin hij wordt geïntroduceerd, en tot zijn Maker. Daarom is het in dit hoofdstuk niet gewoon 'God', maar 'de Heer God'. 'De Heer' is hier, in het origineel, 'Jehovah'. Het is de titel waarmee God daarna een verbond sloot met Israël, en wordt voor ons uitgebreid in het boek Openbaring als 'Hij die is en die was en die komen zal', - de beste vertaling hiervan in één woord zou zijn, zoals in het Frans, 'De Eeuwige'. Maar ik behoud het woord 'Heer', zoals in de Septuagint en onze gebruikelijke versie, dit is in zekere zin bekrachtigd door het gebruik in het Nieuwe Testament, en geeft meer de gedachte van relatie, die het duidelijk bedoeld is over te brengen. Waar het echter op zichzelf staat, heb ik eenvoudigweg het Hebreeuwse woord 'Jehovah' overgebracht.

In het eerste gedeelte hebben we noodzakelijkerwijs de eerste relatie van de mens, de basis van elke andere - die met God; en hier is Gods adem in hem kenmerkend hiervoor. Geen enkel dier heeft het; en hoewel er geen directe verklaring is, - de taal is, zoals we zeggen, fenomenaal, - wordt er toch zeker enige communicatie van God Zelf in geïmpliceerd, waardoor (en niet door de lichamelijke vorm) het idee van verwantschap wordt overgebracht. Toch is de taal nog fenomenaler dan in de gangbare versie, die we hebben gevolgd. Het is letterlijk, 'God blies in zijn neusgaten de ademhaling van het leven,' waar het feit dat het in de neusgaten is inderdaad laat zien wat er wordt bedoeld.

Vergelijk de volledige uitdrukking in Gen. 7:22 zoals we die hebben gegeven. Neshamah is altijd de activiteit van de ruach, of dit nu staat voor 'adem' of 'geest.' Het effect, en het effect zoals gezien, wordt alleen afgebeeld. Dit is in werkelijkheid gunstig voor de diepere gedachte.

Het is niet alleen de 'adem des levens' die wordt verleend, maar de gehele levende activiteit, zoals hierin uitgedrukt, is het resultaat van de goddelijke verlening. En als de mens aldus een levende ziel wordt, is dat een goede reden waarom zijn ziel niet zou sterven, zoals het beest dat doet. (Matt. 10:28) In het feit dat hij een levende ziel is, verschilt hij niet van het beest, maar hij doet dat wel in de manier waarop hij er een wordt.

De inademing is dus essentieel voor de relatie, en wordt om deze reden op deze plaats gegeven. Maar de verbinding van iets dat zo in relatie staat tot God met het stofgevormde schepsel maakt Adam op deze manier tot een juiste voorafschaduwing van de 'laatste Adam' (Rom. 5:14), - de geïncarneerde Godheid. Hij echter, in tegenstelling tot de eerste Adam, ademt in de opstanding op de Zijnen. Hij gebruikt deze handeling, zo betekenisvol in de schepping van de mens, om de introductie van Zijn volk in een nieuwe schepping te symboliseren, waarvan Hij het Hoofd is: door Zichzelf de goddelijke plaats in te nemen als 'levendmakende Geest.' (Joh. 20:22; 1 Kor. 15:45).

2. Vervolgens hebben we de les van afhankelijkheid die de mens wordt geleerd, van Iemand wiens goedheid de behoefte van Zijn schepselen tot aanleiding maakt voor dienende zorg. Alles is voorzien dat zowel kan bevredigen als voldoening kan geven. Maar de boom des levens laat hem zien dat hij geen leven in zichzelf heeft, en de verboden boom der kennis leert hem praktisch deze afhankelijkheid van een Ander te herkennen.

De bediening van de gehele drie-enige Godheid aan de mens wordt hier typisch aangegeven. Want de boom van kennis duidt op vaderlijk bestuur, waar 'heerschappij' inderdaad dienst is (Rom. 12:8); de

boom des levens spreekt van Christus, in wie ons leven is; terwijl de stromende volheid van deze overvloedige rivieren een duidelijk type is van de vernieuwende kracht van de Heilige Geest. Dit alles zullen we weer vinden in het paradijs van God, waarvan dit een waar beeld is. Zouden we er maar meer in kunnen binnengaan!

3. Het derde deel laat ons Adams relatie met zijn vrouw zien; en hiervoor wordt hij eerst meegenomen om naar de beesten te kijken, en om te zien dat hier geen vereniging kan zijn. De mens is mens door die geest waardoor hij verschilt van het beest. Wat een profetische berisping van de ongelovige wetenschap van vandaag!

De toepassing van wat we hier hebben op Christus en de Gemeente wordt ons door de apostel getoond. Adam, om zijn vrouw te vinden, gaat door het beeld van de dood heen, en zij wordt 'gebouwd' uit hem, met wie zij later verenigd wordt. Zo worden wij gekozen in Christus, de vrucht van Zijn dood, opgewekt met Christus, en door de Geest verenigd met Christus. Hier echter, nogmaals, toont de laatste Adam Zijn wezenlijke verschil met de eerste: Hij zal de Gemeente aan Zichzelf voorstellen. (Ef. 5:27)

Kritische opmerkingen

De mens als levende ziel

De fout om de mens alleen ziel en lichaam te noemen, is de vader van veel moderne ketterijen. Het laat juist weg wat hem tot mens maakt. Maar waarom staat hier dan: 'De mens werd een levende ziel'? - waarom niet een geest? De vraag is terecht en moet terecht beantwoord worden.

Laten we dan eerst opmerken dat engelen geesten zijn en dat de engelen reeds gevallen waren; ook dat de veroordeling van de duivel is voor hoogmoed. (1 Tim. 3:6) Nu lijkt er door dit hele verhaal heen de voortdurende poging (die, om menselijk te spreken, van God is, weten we) om 'de hoogmoed voor de mens te verbergen.' (Job 33:17) Zo wordt hij 'Adam' genoemd, van adamah, de grond, alsof om hem te herinneren aan zijn oorsprong - 'Stof zijt gij.' Toch was hij zeker iets meer dan 'stof.' Hier herinnert zijn wezen als een levende ziel hem op dezelfde manier aan zijn verwantschap met de beesten; toch laat het niet zien dat hij niet meer is. Onder geestelijke wezens is dit inderdaad zijn werkelijke onderscheid, - dat hij een 'levende ziel' is.

De 'ziel' is in de Schrift de zetel van de passies, emoties, gevoeligheid, zoals de geest van het mentale en morele oordeel. Deze laatste, in welke werkelijke zin dan ook, heeft het beest niet. De geest is het die in de mens is, die de dingen van een mens kent. (1 Kor. 11) Maar hij leert ze, door de materialen van het oordeel te verzamelen door de ziel - de zintuigen; en zoals het lichaam zich begint te ontwikkelen vóór zelfs de ziel, zo doet de ziel dat vóór de geest. De geest in de mens is dus werkelijk afhankelijk van de ziel; en het is opvallend dat juist wanneer hij afwezig is van het lichaam zijn werkelijke onderscheid zich begint te manifesteren. De ziel overleeft inderdaad de slag van de dood; maar de mens wordt nu, wat hij nooit eerder was, een 'geest' genoemd. (Luk. 24:37, 39; Hand. 23:8-9; Hebr. 12:23; 1 Petr.3:19)

De straf voor Adam

De straf voor het eten van de boom der kennis was voor Adam de dood - fysieke dood; maar dit is noodzakelijkerwijs het teken van het oordeel van God, van de scheiding tussen hemzelf en God, waarvan

de ander het beeld is. Want als de dood de scheiding is tussen ziel en lichaam, dan is de scheiding van God van de ziel ook de dood.

Maar 'stervende, gij zult sterven', wat hier letterlijk de straf is, brengt niet de gedachte van twee doden over; het is gewoon een heel gebruikelijke Hebreeuwse uitdrukking, zoals 'etende, gij moogt eten', in het voorgaande vers, en is bedoeld om, zoals alle vertalingen waarschijnlijk aangeven, de zekerheid ervan uit te drukken.

Ook houdt 'op de dag' niet meer in dan dat op de dag dat hij zondigde de straf zeker zou zijn: het betekent niet noodzakelijkerwijs dat de straf dan zou worden opgelegd. (vgl. Ezech. 33:12)

Laten we niet vergeten dat de tweede dood altijd voor de eigen zonden van de mens is en in tegenstelling staat tot de eerste dood, die er een einde aan maakt.}

Afdeling 2. (Gen. 3 - 50)

Nu de breuk met God is gekomen, ontstaat er een scheiding tussen de wereld en Zijn volk, dat de ontvangers en getuigen van Zijn redding in de wereld is.

Typisch - De zonde heeft zich van God gescheiden, en de scheppende stappen worden een 'groeitotzaligheid' (1 Petrus 2:2), waarin het goddelijke leven wordt onderscheiden en gescheiden van het leven van de natuur (Seths zaad uit Kains zaad, Isaak uit Ismaël, enz.)

De onderverdelingen zijn als volgt:

1. (Gen. 3) 'De belofte van het leven in Christus Jezus' (2 Tim. 1:1) en de wedergeboorte in genade.
2. (Gen. 4, 5) De breuk toont zichzelf in de contrasterende zaken in de wereld in het algemeen, en in de strijd van goed en kwaad binnen de heilige, waarvan dit het type is.
3. (Gen. 6 - 11:9) De opstanding van een wereld, en de drievoudige verdeling van de mensheid na de zondvloed. Typisch, de heilige opgewekt met Christus (de ark).
4. (Gen. 11:10 - 21) Abraham, de 'erfgenaam van de wereld,' en de pelgrimstocht en beproeving van het geloof.
5. (Gen. 22 - 26:33) Isaak: zelf-overgave van de verantwoordelijkheid van het zoonschap, en de beloning daarvoor.

6. (Gen. 26:34 - 37:1) Jakob: de tuchtiging van zonen.

7. (Gen. 37:2 - 50) Jozef: het Christus-leven ontwikkeld in volledige 'beeld.'

Er is een echte en duidelijke overeenkomst tussen de typische betekenis van deze reeks levens en die van het werk van de zes dagen dat al gegeven is; alleen hier, aangezien de zes in het ene geval beantwoorden aan de zeven in het andere, wordt het numerieke stempel vanaf het vierde een dubbele, zoals zal blijken. Hier is de tabel:

Dag		Onderv.
1e	Het licht dat schijnt op de 'diepte'; overtuiging, berouw, het licht van het begin van het leven, zoals in Adam.	1
2e	Verdeling van de wateren, verschijning van interne verdeling, de twee naturen.	2
3e	De begrenzing van de zeeën, de stabiele en vruchtbare grond die uit de wateren omhoog komt, grond van de opstanding (Noach).	3
	(Deze dag is in tweeën gedeeld: God spreekt twee keer; en deze tweede verdeling beantwoordt aan de betekenis van Abrahams leven; zodat we nu twee getallen hebben die aan elke onderverdeling zijn gekoppeld; hier, 3 en 4) De vrucht van de opstanding, de pelgrimstocht van geloof, Abraham,	4
4e	Lichtende sterren: de brief van Christus wordt gelezen in zelfovergave aan Hem, zoals in Isaak.	5

Dag		Onderv.
5e	Vrucht uit de wateren: oefening onder het bestuur van God is Zijn effectieve discipline, zoals in Jacob.	6
6e	De heerschappij van de mens: beheersing van de wereld wordt ontwikkeld met het Christus-leven, gezien in Jozef.	7

Het zal worden opgemerkt hoe, met Abraham en verder, het typische karakter het belangrijkste is, - geeft, zou men kunnen zeggen, de enige voldoende betekenis aan hele hoofdstukken, en overvloed aan kleine details. Bovendien is het op te merken hoe het letterlijke en het typische (zoals in dit geval natuurlijk is) samensmelten in een gemeenschappelijke geestelijke les. Dit zal geen verrassing zijn voor hen die Gods doel erkennen om overal geestelijk te zijn, en dat dit is wat de typische betekenis ontwikkelt en afdwingt.

Onderverdeling 1. (Gen. 3) Adam

De belofte van het leven in Christus Jezus. De nieuwe geboorte, in genade. (Licht, de eerste dag)

1. Hoe plechtig het onderwerp van dit gedeelte ook is, en hoe geweldig de problemen ook zijn geweest, het behoeft niet veel commentaar. Het is het vreselijke nieuwe begin van de mens als ver van God, en we kunnen er gemakkelijk onze eigen geboorteplaats in vinden, moreel als zondaars.

2. In dit tweede gedeelte hebben we heel duidelijk de ontdekking van de breuk tussen God en de ziel, de aankondiging van het

conflict tussen goed en kwaad dat op aarde begon, en daarmee de aankondiging van verlossing.

We hebben vier subsecties:

2.1. De roep van God: een oproep van genade tot berouw en belijdenis. De slang heeft daarom geen roeping, omdat voor hem geen herstel mogelijk is.

2.2. Het vonnis over de vijand, waarin het conflict wordt aangekondigd en de verlossing: hoewel, door dit te bewerkstelligen, de hiel van het Zaad van de vrouw wordt verpletterd. Dit heeft ongetwijfeld een secundaire prestatie (zoals we vinden in het vierde hoofdstuk) in allen die uit God geboren zijn. De strijd waarmee de wereld sindsdien is gevuld, werd voor het eerst bezegeld met het bloed van Abel, - een type van Hem wiens bloed 'betere dingen spreekt.'

2.3. De vrouw is voorbestemd om in verdriet te ontvangen, maar zo ontspringt het leven - zoals Adam het uitdrukt in de naam die hij zijn vrouw geeft, Eva, Chavah, 'leven,' - uit barensweeën; reeds een evangelie-hint op de wederopstanding.

2.4. Voor de mens is er arbeid op een vervloekte aarde, en de dood als het einde ervan: een beeld zonder verlichting, waarvan het licht van elders moet komen.

3. En nu hebben we wat God inderdaad openbaart; want dit is de glorie van het evangelie om te doen, hoewel het hier nog een type-evangelie is, de tijd van de duidelijke taal is nog niet gekomen. Geloof werkt in Adam in de naam die hij zijn vrouw geeft. Hij heeft van haar over het leven gehoord, en daarom noemt hij haar

Leven; en God beantwoordt zijn geloof, bekleedt hen beiden met de buit van de dood, en neemt zo de schande van hun naaktheid weg. Het geweten van de zonde, dat hen van God deed vluchten, wordt weggenomen, Gods hand neemt het weg. Het heiligdom, om zo te zeggen, staat weer voor hen open, en innerlijke genezing en herstel worden geïmpliceerd.

4. Maar de wereldproef begint nu buiten het paradijs.

Kritische opmerkingen

De Verleider

De Schrift laat geen enkele twijfel bestaan over wie de verleider was, hoewel hier opnieuw een sluier is die alleen het Nieuwe Testament volledig wegneemt. Openbaring (Openb. 12:9; Openb. 20:2) is expliciet: 'De oude slang' is 'de duivel en Satan.' Dat het hem niet werd toegestaan om in zijn eigen engelachtige vorm te komen, was duidelijk een vermindering van de verleiding, en nog meer zijn komst in dierlijke vorm. Adam had de hele beest-schepping overzien, en vond in geen enkele hulp voor hem. Hoe groot was zijn zonde, en wat een verzaking van zijn hogere positie, toen hij naar een beest luisterde!

De vloek op de slang had (en heeft) duidelijk zijn uitdrukking naar buiten toe, terwijl dit, even duidelijk, alleen de diepere werkelijkheid symboliseert. Hoe dit en soortgelijke dingen die het Woord van God overvloedig verklaart onze ogen zouden moeten openen voor deze taal van de natuur, en ons in staat zouden moeten stellen om op het gezicht de waarheden van de openbaring te lezen! Zie de bevestiging

van deze vloek in Jesaja (Jes. 65:25), ‘Stof zal het voedsel van de slang zijn.’

Merk nogmaals op dat toen Satan door trots viel, het vooral trots was waardoor hij in de vrouw wilde werken: ‘Gij zult als God zijn.’ En in Hem, wiens komst is na de werking van Satan, wordt dit zo ver ontwikkeld als het in de mens maar kan: ‘Hij zit in de tempel Gods en toont Zichzelf, dat Hij God is.’ (2 Thess. 2:4). Berouw, het ongedaan maken van deze trots in zelfvernedering, is dus de weg om uit zijn handen te ontsnappen.

De Verleiding

Merk op dat terwijl de vrouw bedrogen werd, en niet de man, de man toch valt zoals de vrouw. De vrouw wordt ook niet aangevallen met openlijk kwaad totdat ze het al heeft uitgenodigd. De eerste vraag had onschuldig beantwoord kunnen worden. Het hart van de vrouw was haar sterke punt, en niet haar hoofd, en haar hart had gemakkelijk moeten antwoorden in het paradijs! Maar ze stelt de vraag aan haar voor als een vraag in haar eigen geest, en het wordt dan een vraag van Gods liefde, en een voorspel tot de openlijke ongehoorzaamheid. Ze knoeit met Gods woord, voegt toe aan het verbod, speelt met de straf - wat betreft de zekerheid ervan, en de stoutmoedige aanval van de boze volgt natuurlijk.

De belofte van het leven

De profetische aankondiging van het Zaad van de vrouw en van Zijn overwinning is duidelijk de ‘belofte van het leven dat in Christus Jezus is,’ ‘die God, die niet liegen kan, beloofd heeft vóór de tijden der eeuwen.’ (2 Tim. 1:1, 9; Titus 1:2) De laatste uitdrukking, ‘vóór de

tijden der eeuwen,' die in beide passages voorkomt, is een bijzondere (pro kronon aionion), die slechts één keer in de Schrift voorkomt. (Rom. 16:25) De RV geeft 'vóór eeuwige tijden,' het woord is overal elders terecht vertaald met 'eeuwig;' maar hier kan 'tijden' nauwelijks eeuwig zijn! De waarheid is dat, aangezien het zelfstandig naamwoord (aion), waarvan aionios is afgeleid, twee betekenissen heeft in het Nieuwe Testament, - 'eeuwigheid' en 'tijdperk,' - het bijvoeglijk naamwoord hier de laatste betekenis volgt, en de uitdrukking zou moeten worden vertaald met 'vóór de tijden der eeuwen,' - de bedelingen waarvan deze aarde het toneel is geweest.

Het is een 'belofte in Christus Jezus' - het Zaad van de vrouw, - niet aan Christus Jezus, zoals velen het praktisch maken. 'God, die niet liegen kan,' en 'aan ons gegeven,' zijn uitdrukkingen die met volmaakte duidelijkheid spreken over de ontvangers van de belofte. De naam 'Eva,' of 'Leven,' die Adam vlak daarna aan zijn vrouw gaf, laat zien dat aan zijn geloof een 'belofte van leven' was gedaan; en het is het gevolg van deze belijdenis ervan dat God hen beiden bekleedt met de vrucht van de dood. De dood wordt hun dienaar, en dit is ook de verzekering dat het leven er de overwinnaar over is geworden.

De 'belofte', hoewel in de ongebruikelijke vorm van een zin over de slang, is sindsdien niettemin bekend geweest bij het hart van de mens als zodanig. De heidense religies zitten vol met herinneringen eraan, herkenbaar te midden van al hun verdraaiingen. Ook hoeven we deze belofte niet te verwarren met het opnieuw opzetten van het eerste Adam-hoofd. Het is een belofte in Christus, - niet de eerste man, maar de Tweede. En Hij is precies wat de eerste man niet was - het Zaad van de vrouw.

De teksten die we overwegen, vereisen dat we de periode van onschuld uit deze 'tijdperken' of bedelingen weglaten; en zo beslist het zesdaagse werk in zijn typische aspect ook. De eerste dag beantwoordt aan de tijd vóór de zondvloed en is duidelijk een eerste stap in herstel.

De kennis van goed en kwaad

De mens was heilig geschapen - 'rechtschapen' was hij - zou betekenen dat de kennis van goed en kwaad al bestond vóór de val. Aan de andere kant zou de gedachte aan wat onschuld van dit soort inhoudt, die sommigen hebben, de val werkelijk 'een val omhoog' maken. Zeker, de mens was van meet af aan een moreel wezen, en het is een onderscheidend kenmerk dat hem scheidt van het beest. De val schiep geen moreel vermogen: nee, als hij dit niet eerder had gehad, had hij niet kunnen vallen.

Bovendien werd Adam, tenminste, niet bedrogen. Zijn ogen werden inderdaad geopend door de schok van de val, maar niet in dit opzicht. Hij had een moreel oordeel over het kwaad zodra het aan hem werd gepresenteerd, ondanks dat hij eraan toegaf. Hij gaf toe in het aangezicht van de protesten van zijn morele bewustzijn.

In welke zin kenden zij dan vóór de val geen goed en kwaad? En hoe kan het dat God daarna zegt: 'De mens is geworden als een van Ons, om goed en kwaad te kennen? Op welke manier was de boom de boom van kennis in relatie tot deze? En was het pas door de val dat hij dat werd?

Er is nog een andere vraag die eerst gesteld moet worden: betekent de 'kennis van goed en kwaad' de kennis van goed op zichzelf en kwaad op zichzelf, of van deze in relatie tot elkaar? En nogmaals, is

het mogelijk om goed op zichzelf te kennen zonder het te kennen als in tegenstelling tot kwaad? Want velen vertellen ons dat alle kennis de kennis van verschil is - dat je iets niet kunt kennen zonder het tegenovergestelde ervan te kennen; en dat als Adam de kennis van kwaad als onderscheiden van goed niet had gehad, hij ook het goede niet had kunnen kennen! In dit geval moet de val een 'val omhoog' zijn.

Moeten wij ons niet, hoe moeilijk het ook is, in Adams positie verplaatsen om de waarheid van de zaak te beseffen?

Hij was in een wereld waar het kwaad nog niet bestond, want in hemzelf bestond het niet, en hij was het enige morele wezen daar. Maar de getuige van het goede was overal om hem heen: sprak Eden hem niets over de hand die had geplant en de liefde die het had verschaft? Hoe heeft God dan de mens rechtop gemaakt? En is niets dan ongevoeligheid onschuld?

Heilig, het is waar, was Adam niet; want heiligheid spreekt van de afstoting van het kwaad, en er was nog geen kwaad. Alles was goed, en het verbod ook goed, en alles wat ze hoefden te doen was erin te blijven als goed, - het te ontvangen als de liefdesgave van hun glorieuze Maker. Hun bescherming was hierin, - het gemakkelijkst als het lijkt en voor hen werd gemaakt, - om in het goede te blijven. Het kwaad werd niet toegestaan hen werkelijk aan te vallen, totdat zij het zelf uitnodigden; en dit, zoals we hebben gezien, deed de vrouw. De eerste openlijke verschijning ervan is in haar eigen woorden, haar licht dat handelt over het goddelijk gebod.

De vraag had op zichzelf onschuldig kunnen zijn en beantwoord kunnen worden zonder het vermoeden van kwaad. Geen vermoeden hebben was veilig zijn. Ze laat de vraag vermoeden worden en is in haar hart al gevallen. Hier is inderdaad een groot mysterie - de oorsprong van het kwaad in een oprechte ziel. We zullen er geen woorden aan besteden. Maar dit laat in ieder geval zien hoe het begrip van het kwaad in feite het vermaak van het kwaad met de vrouw werd. Het begin van de breuk was hier, die het nemen van de boom der kennis voltooide.

Maar als de boom zo noodlottig werd, had hij dan niet, als een geschenk van God aan hen, met verbod en al, het tegenovergestelde kunnen worden en - nee, had hij, als hij op de juiste manier werd gebruikt, niet een onderwijs in heiligheid voor geestelijke wezens kunnen zijn?

De overtreding van het verbod was het enige dat zij, terwijl zij in het goede bleven, nog als kwaad konden beseffen. In het goede blijven en het kwaad kennen zou heiligheid zijn. Maar Satan stelt de vraag zo dat het een vraag van God wordt, hoewel het voor iemand in Eden uiteindelijk een saai punt zou lijken. Maar het was alles wat hem was toegestaan: zo zorgvuldig en goed werden deze eerste menselijke wezens bewaakt. Toch vielen zij; en de kennis van het kwaad kwam tot hen als de kennis van een innerlijke ervaring, - het werd geweten, en het schuldgevoel toont zich als kennis van hun naaktheid.

Onderverdeling 2. (Gen. 4, 5) De zaden

Verdeling van de wateren, tweede dag.

De breuk is zichtbaar in de contrasterende zaden in de wereld als geheel en in de strijd tussen goed en kwaad binnen de heilige, waarvan dit het type is.

De breuk toont zich nu als verdeeldheid onder de mensen. Er is helemaal aan het begin van de wereld wat beantwoordt aan het zaad van de slang onder de mensen; en er is (maar alleen door genade) ook het zaad van de vrouw. De natuurlijke uitkomst van de gevallen mens zien we in Kaïn, - de mens, zoals zonde en de duivel hem hebben gemaakt. Kaïn is daarom de oudste; want 'eerst' hebben we 'dat wat natuurlijk is, en daarna dat wat geestelijk is.' Maar het natuurlijke heeft als eerste bezit van de aarde, en houdt die gedurende de dag van de mens.

'Kaïn' is daarom 'verwerving', een naam die in de eerste plaats uitdrukking geeft aan de natuurlijke vreugde van zijn moeder, maar die zijn en het karakter van de natuurlijke mens stempelt. Winst is wat hij zoekt, en probeert te behouden; en hoewel in het land van de landloperij, bouwt hij een stad, en versiert en meubileert die. Zijn nakomelingen zijn voor die periode de grote mannen van de wereld. Moreel markeren lust en geweld hen als buiten de aanwezigheid van God, hoewel ze, naar hun eigen soort, ook religieus zijn. De naam van God - El - in de namen van zijn nakomelingen getuigt hiervan.

Abel valt in elk opzicht op in contrast. Zijn naam is 'uitwaseming, damp', zoals zijn leven is. Hij is geen succes op aarde. En van Seths

zaad dat de lijn van de gekneusde hiel voortzet, is hun geschiedenis in de wereld een blanco: ze leven slechts en sterven, hoewel God deze schijnbaar onvruchtbare jaren van hen telt; ze zijn iets in Zijn verslag. Ook uit deze lijn gaat Henoeh naar de hemel zonder te sterven, vóór de zondvloed; en Noach gaat door de zondvloed, veilig naar de wereld hierna. Zo vullen ze de hemel, en uiteindelijk ook de aarde.

Dat dit het beeld is van 'de dag van de mens' op aarde is duidelijk. Het is de 'wereld die nu is' in contrast met de 'wereld' die 'komt'. En een diepere blik bevestigt dit volledig. Hier is Kaïn het type van de zelfingenomen Jood, de Farizeeër die zijn gave aan God brengt, niets wetend van de manier van geloof om te aanvaarden, of van een verloren toestand, en die, na de dood van Christus (de Aanbieder van het enige aanvaardbare offer), door de handen van Zijn volk, werd verdreven uit het land waarin God Zijn aanwezigheid had bekendgemaakt, in een landloperij (Nod), hoewel gemarkeerd voor behoud op nationaal niveau. Het type is hier, zou men zeggen, te duidelijk voor twijfel.

Maar binnen de individuele heilige is dezelfde breuk gerealiseerd, en Kaïn en Abel hebben hier ook hun vertegenwoordigers. Kaïn geeft ons het 'vlees' in zijn geestelijke betekenis, - zelfingenomen, Christus-verwerpend, en weg van God, maar toch gemarkeerd als niet te doden door menselijke hand. Abel, aan de andere kant, is dat wat van God in ons is, als nieuw geboren, maar zoals eenvoudigweg gekend in ervaring, - iets heel belangrijks om hier op te merken. De nieuwe natuur die we van God hebben, kan natuurlijk niet sterven; maar in onze ervaring, voordat we Gods weg van kracht voor ons kennen, is het gewoon de les van de dood die we moeten leren, en

moeten we roepen: 'Wie zal mij verlossen van het lichaam van deze dood?'

De hopeloosheid van louter de poging om vrucht voort te brengen uit de nieuwe natuur, zien we in de dood van Abel; het vlees, onveranderd in het kwaad tot het einde (Rom. 8:7), vinden we terug in Kaïns nakomelingen, Tubal-Kaïn de laatste zoon in deze lijn, die volgens de naam slechts 'Kaïns nageslacht' was. In het derde deel komt Seth, en Abel wordt vervangen door iemand die werkelijk vruchtbaar is voor God.

'Seth' betekent, volgens Eva's woorden, 'gezet' (in de plaats van Abel). Hij vertegenwoordigt voor ons Christus, en de mens in Christus. Dit gerealiseerde is die 'wet van de Geest,' die de wet is 'van het leven in Christus Jezus' (Rom. 8:2) die 'ons bevrijdt van de wet' - de praktische heerschappij - 'van zonde en dood.' De mens in Christus is nooit een kwestie van ervaring, maar alleen van geloof. Als we onszelf in Christus zien, worden we uit onszelf getild. We vinden een nieuw zelf waarin we zonder trots kunnen roemen, terwijl we in onszelf niet roemen, behalve in onze zwakheden, opdat de kracht van Christus op ons mag rusten. (2 Kor. 12:2, 5)

Zelfbezigheid wordt verruild voor bezigheid met Christus, en 'wij allen, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid des Heren aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Here, de Geest.' (2 Kor. 3:18) Geloof en het gezegende effect ervan worden hier afgebeeld.

Seths probleem is dus Enos - 'zwakke man' - het tegenovergestelde van de Kaïnet Lamech, de 'sterke man' en dan beginnen mensen

de naam van Jehovah aan te roepen. Hier is de volledige typische uitdrukking van de woorden van de apostel: ‘Wij zijn de besnijdenis die God in de Geest aanbidden en ons in Christus Jezus verheugen en niet op het vlees vertrouwen.’ (Fil. 3:3) Alle zelfvertrouwen, hoewel in de heilige, is vertrouwen in het vlees.

Zo hebben we in de volgende geslachtslijn geen Kaïn of Abel, maar alleen Seth en zijn nakomelingen, en verschijnt het beeld van God opnieuw. Het vierde gedeelte (Gen. 5) beeldt de vrucht af die volgt, hoewel onze ogen misschien vaag zijn om het te traceren.

Kritische opmerkingen

Een zondoffer ligt bij de deur (Gen. 4:7)

De gangbare vertaling is: ‘De zonde ligt aan de deur’, maar iedereen is het erover eens dat het woord net zo goed ‘zondoffer’ kan betekenen. De vraag hiertussen moet op andere gronden dan die van het woordenboek worden beslist.

Nu is het idee in ‘de zonde ligt aan de deur’ niet, zoals het gebruikelijke idee is, dat de zonde tegen de persoon ligt. Zonde moet werkelijk worden voorgesteld als een rustend dier; want zo wordt het woord ‘ligt’ werkelijk gelezen. De gedachte is dan: ‘Als je niet goed doet, ligt de zonde als een wild beest aan de deur,’ - waarom ‘aan de deur’? En zou het niet zo zijn, in het veronderstelde geval, dat de zonde de overhand had, in plaats van dat ze slechts op de loer lag en klaar was om aan te vallen?

Maar aan de andere kant, dat ‘als je zondigt, een zondoffer ligt [of rust] bij de deur,’ is een heldere, prachtige evangelie-waarheid voor

Kaïn. En niet alleen voor Kaïn, maar voor al zijn leeftijdgenoten en generatie. Het is 'bij de deur,' niet om te zoeken of na te jagen, maar een slachtoffer dat klaar is om zijn nederige leven op te geven voor het offer. Zo kondigt God openlijk de weg van nadering tot Hem aan het begin aan, - Zijn weg, in feite, door en door.

In verband met de typische betekenis verklaart het zondoffer ook Gods weg van heiliging, veroordeling die aan het vlees is doorgegeven - onze oude mens gekruisigd met Christus. En zo maakt het kruis de weg vrij voor de omgang met Christus; niet alleen onze zonden weggenomen, maar ook onszelf - de natuur, evenals de vrucht ervan, geoordeeld aan het kruis voor onze verlossing: 'Ik ben met Christus gekruisigd; en toch leef ik, - doch niet ik, maar Christus leeft in mij.'

Onderverdeling 3. (Gen. 6 - 11:9) Noach

De wederopstanding van een wereld, en de drievoudige verdeling van de mensheid na de zondvloed. Meestal stond de heilige op met Christus (de ark).

In Noach hebben we een duidelijk beeld van de opstanding, de hele wereld die ook voorbijgaat in het oordeel van de zondvloed, en een nieuwe wereld die opkomt uit de doopwateren. De apostel Petrus leert ons hierin een type van verlossing te zien (1 Petrus 3:20-21), en voor de mens in Christus, die met Hem is opgestaan, zijn oude dingen voorbijgegaan en worden alle dingen nieuw. Het beeld is hier heel duidelijk, hoewel veel details voor ons verborgen kunnen zijn.

1.

Gods doel en voorziening zijn het onderwerp van het eerste deel. Er zijn twee subsecties, in het eerste vinden we de hele wereld één in het kwaad, en alle mogelijke gedachten van de mens behalve dat; aan de andere kant, Gods verkiezing van genade in Noach. In het tweede hebben we de ark als Zijn middel tot redding, - duidelijk Christus, in wie we het oordeel al hebben ontmoet en doorstaan, dood zonder te sterven, in Zijn kostbare dood voor ons. Het type spreekt inderdaad vollediger dan dit over wat verzoening is, het goferhout geeft ons niet alleen de omgehakte boom, maar ook de 'copher' (bitumen) waarmee de naden zijn gepekeld, het woord voor 'verzoening', waarschijnlijk de hars van de boom, (of het nu de cipres is of niet, zoals de ouden dachten,) toont in ieder geval de noodzaak van meer dan de dood hiervoor.

2. In het tweede gedeelte lijkt het plechtige contrast tussen degenen die zich binnen en degenen die zich buiten de ark van verlossing bevinden, opvallend. God roept degene die binnenkomt, en Jehovah - de verbondsgod - sluit hen op. Enerzijds zijn de roep van God, anderzijds de gehoorzaamheid van Noach, zeker de opvallende kenmerken van het eerste gedeelte.

De tweede afbeelding toont de dood die door ongehoorzaamheid komt, de toename van de vloed, de ark die over het water drijft, totdat de aarde bedekt is.

3. Het derde gedeelte geeft typisch het opstandingsgedeelte, en is natuurlijk veel groter en gevarieerder. Het spreekt over de grond van de opstanding (de opstanding van Christus) waarop het geloof nu bouwt, voorbij alle mogelijke overstromingen - hoge grond en 'heilige grond', wat 'Ararat' zou betekenen. Niets is zo heilig en zo productief

voor heiligheid als de rest van het evangelie. En hier vinden we ook de heiliging die erbij hoort gedetailleerd. Er zijn vijf subsecties:

3.1. Het nieuwe begin is in rust: de ark grondt op Ararat, en de nieuwe aarde begint zichtbaar te worden.

3.2. De raaf toont ons het vlees dat nog steeds in de gelovige zit, thuis in een scène die door het oordeel verwoest is, en het kruis zelf alleen gebruikt als een middel om beter van de wereld te genieten. De duif is duidelijk het beeld van de Geest in een wereld als deze, - het type, tegelijk, van liefde en verdriet. De Geest en het vlees worden hier gezien in essentiële tegenstelling. In een wereld waarop de wateren van het oordeel rusten, kan de duif geen rust vinden. De tweede keer brengt ze het olijfblad terug - de verzekering van vruchtbaarheid en het oordeel voorbij. De derde keer leidt ze hen in het in bezit nemen van de nieuwe aarde, en keert niet meer terug naar de ark.

3.3. Vrijheid voor deze reizigers naar het nieuwe land is nu dienovereenkomstig nabij, hoewel Noach wacht op het woord van God om het genot ervan te bekrachtigen, en wanneer hij er uitgaat, en met zijn altaar van aarde (de eerste keer dat we erover lezen) en zijn offer, Christus typisch, in persoon en werk, het materiaal van aanbidding. In de zoete geur hiervan, is de belofte van blijvende zegen, ondanks wat de mens is gezien te zijn. Zoals op de derde dag van de scheppingsserie, zal de droge grond vrucht voortbrengen.

3.4. Maar er zijn nog steeds omstandigheden van vruchtbaarheid, en we komen nu om ze te overwegen: de volgorde waarin we het bereiken suggereert de omstandigheden waaronder het bereikt moet worden. (Merk op dat, zoals in de laatste subsectie we 'Jehovah'

hebben, de verbondsnaam, het nu 'God' gezegend is en 'God' sprak.) En eerst moeten we weten dat vruchtbaarheid een gave in genade is, en daarom als zodanig in geloof moet worden ontvangen: Hij zegende en zei: 'Wees vruchtbaar.' Dan wordt de soevereiniteit hersteld; zij moeten meesters zijn in hun nieuwe positie; zoals alle dingen samenwerken ten goede voor hen die God liefhebben. De dood dient ook: het wordt nu, als nooit tevoren, het voedsel van het leven, - een type, Godzijdank, het gemakkelijkst te realiseren. Zo worden we onderhouden en wordt ons energie gegeven. En nu moeten de daden van het vlees worden beoordeeld, het beeld van God in de mens moet worden gehandhaafd en geëerd. Ten slotte, als alle belemmeringen aldus zijn weggenomen, is de vrucht bereikt.

3.5. En nu, als het teken van Gods verbond tussen Hemzelf en de aarde, wordt de boog in de hemelen verordend. Het omringt de wolken die de vernieuwing van een oordeel lijken te bedreigen dat niet meer kan terugkeren. Het licht (en God is licht) wordt gezien en tentoongesteld in zijn glorie op de stormwolk, zoals het was in het kruis. En zo ook voor de ziel die daardoor wordt geoefend, wordt de zegen voor ons verzegeld in de glorie van de wolk. Verdrukking werkt geduld, en geduld ervaring, en ervaring hoop. God wordt erin gezien en gerealiseerd. De God die de wolk brengt is de God met wie wij in verbond zijn; en alle dingen dienen Hem.

4. De beproeving van de nieuwe wereld wordt vervolgens gezien, en zwakte en falen worden snel duidelijk. Meestal is het de geschiedenis van de Gemeente, het gezelschap verzameld op de grond van die opstanding van Christus, die de verzekering is dat het werk dat voor ons is gedaan, is geaccepteerd. De verdeling in verschillende families

van die ene familie die door de vloed is gebracht, wordt snel voltooid. Het falen begint met het hoofd van de nieuw gevormde regering - met Noach. Noachs valstrik is de overvloed van de nieuw gezegende aarde; en het is hier de aardse kant van het hemelse leven waar we mee te maken hebben.

Maar deze aardse kant is het Nazireeërschap; en de Nazireeër mag geen wijn drinken: door dit te laten vallen, en door de prikkel van de natuur, wordt de naaktheid van de natuur ontdekt tot onze schande. Zulk falen in de Gemeente brengt het karakter naar voren van hen die door het bloot te leggen hun eigen godslastering onthullen. Ham is de 'zwarte' - de 'door de zon verbrande' - iemand die verduisterd is door het licht; en het licht, als het niet wordt ontvangen, wordt een bron van duisternis voor de ziel. En Ham - zo wordt opgemerkt - is de vader van Kanaän, de 'handelaar', zoals zijn naam betekent. Kanaän is, in de belijdende Gemeente, haar vrucht - de handelaar in goddelijke dingen: een treurige geschiedenis geschetst in de minst mogelijke woorden.

Noachs profetie, bij het ontwaken uit zijn dronkenschap, gaat voorbij aan Cham - de onbepaalde menigte van louter natuurlijke mensen - om zijn veroordeling op Kanaän te vestigen. Sem en Jafeth lijken ons in hun verschillende zegeningen twee tendensen te geven die geneigd zijn om gescheiden te worden en dat niet zouden moeten zijn. Sems is het ontvangende contemplatieve leven, waarvan het gevaar is om in het mystieke te rennen: Jafeths is het energieke, praktische leven, dat in zijn eenzijdigheid de neiging heeft om zichzelf te scheiden van het geloof. In de zegen van Sem is het Sems God, Jehovah, die gezegend is, omdat het inderdaad de hoogste zaligheid van het geloof

is dat het God als zijn deel en zijn lof heeft; terwijl Jafeths zegen ligt in de uitbreiding en het wonen in de tenten van Sem, want het praktische leven vindt zijn ware thuis alleen in het geloof, en ware dienst is slechts aanbidding in zijn uitstroom onder mensen.

5. Dat de geslachtsregisters onder het nummer vallen dat spreekt over Gods bestuurlijke wegen zal niemand vreemd zijn. We hebben hier de verdeling van de naties in hun landen. 1. Jafeth, het type van energie en onafhankelijkheid, krijgt op dit moment weinig aandacht, en verdwijnt grotendeels van het centrale gezichtspunt naar de afgelegen grenslanden. 2. In Chams familie hebben we de vroegste ontwikkeling van de wereldrijken en de meest openlijke oppositie tegen God. 3. Sem, (de 'naam') aan wie Jehovah wordt geopenbaard, heeft passend de derde plaats: hij wordt gemarkeerd als de vader van alle kinderen van Eber, ('passage'), het pelgrimsras.

6. Ten slotte hebben we hier de geschiedenis van Babel, zonder twijfel het beeld van Babylon de Grote, hoewel niet in de volledige ontwikkeling van het boek Openbaring. Het verslag is opmerkelijk vanwege zijn helderheid en eenvoud. Het proces waarmee de belijdende gemeente zich in de wereld vestigde en vervolgens voor zichzelf een wereldse naam en macht opbouwde, kan nauwelijks in duidelijker bewoordingen worden beschreven. Hoe zij met één instemming hun rug naar de zonsopgang keerden (2 Petrus 1:19), en, de ruige en moeilijke plaatsen verlatend waar zij eerst waren opgevoed - te pijnlijk voor vlees en bloed, - afdaalden naar het gemakkelijker, zij het lagere niveau van de wereld; - hoe, zich daar vestigend, gemak en overvloed in hen het verlangen wekte om zichzelf, in veiligheid, van de aarde te bezitten en zichzelf daar een naam te maken; hoe

Babylon aldus werd gebouwd, een stad naar het voorbeeld van Kaïn, waarvan de bouwer en maker God niet was, en een toren van kracht, menselijk en niet goddelijk: dit alles kan hij die oplet erin lezen.

Laten we verder opmerken dat dit een vleselijke imitatie en anticipatie is van Gods gedachten, en dat de aardse stad aldus de titels en voorrechten van de hemelse stad naaapt. Maar Babylon kan niet worden gebouwd van de 'levende steen', die het door God gemaakte materiaal is om te bouwen; ze zijn verhuisd van de steengroeven van de heuvels, en moeten genoegen nemen met het vervaardigen van minder duurzame 'baksteen' uit de klei die de vlakte biedt: ze hebben baksteen voor steen, en slib (of bitumen) voor mortel - d.w.z. niet het cement van de Geest, de ware Vereniger, maar de wereldse en zelfzuchtige motieven die mensen samenbinden, en slechts brandstof zijn voor het vuur, op de dag dat het vuur het werk van elke mens zal beproeven van welke soort het is.

Dit is slechts de katholieke kerk van de oudheid, niet veel generaties na de apostolische. De eenheid waarop zij pochte was niet van God, en als God neerdaalde om te zien wat de mens bouwde, was het niet om te versterken, maar om te vernietigen - niet om te verdichten, maar om te verstrooien. De vele talen van het protestantisme zijn slechts Zijn oordeel over de bouwers van Babel; haar talrijke sekten slechts het alternatief van de onderdrukkende tirannie waarmee zij, verenigd, haar juk op de geesten en gewetens van mensen legde, en waaronder het bloed van de heiligen stroomde als water. Ze zijn bovendien slechts een tijdelijke belemmering, want uiteindelijk horen we haar zeggen: 'Ik zit als een koningin, en ben geen weduwe,

en zal geen rouw zien.’ Dan zal haar ondergang echter nabij zijn: ‘op één dag zullen haar plagen over haar komen.’

Onderverdeling 4. (Gen. 11:10 - 21) Abraham

Abraham, de ‘erfgenaam van de wereld’ (Rom. 4:13); en de pelgrimstocht en de beproeving van het geloof. (Vrucht van de grond, derde dag.)

Abraham neemt een speciale plaats in de Schrift in, als het patroon van geloof voor zover het Oude Testament het kon geven, ‘de vader van allen die geloven.’ Na Noach, in de reeks van Genesis-levens, presenteert hij ons typisch, en op de meest opvallende manier, het pelgrimskarakter, dat het resultaat is van het bewustzijn van de hemelse roeping. Geroepen naar Kanaän, het type van ons hemelse deel, bezit hij het nog niet, behalve in geloof, en is daarom slechts een vreemdeling, - een man van de tent, en niet van de stad. Lot is zijn contrast en tegenpool hierin, en dat hij een kind van God is, maakt hem dat des te opvallender.

Zijn geschiedenis valt in twee delen uiteen: het eerste deel beschrijft de roeping van God en zijn gehoorzaamheid daaraan (Gen. 11:10-14); het tweede deel beschrijft de conflicten in zijn geloof met betrekking tot zijn relaties met en de beloften van God.

Sectie 1. (Gen. 11:10 - 14)

De roeping van God en de gehoorzaamheid van het geloof.

In het eerste gedeelte hebben we een compleet zevenvoudig beeld:

1. Zijn geslacht, of geboortetitel, als afstammeling van Sem: de lijn van belofte. (Gen. 11:10-26)
2. De belemmeringen van de natuur voor het geloof. (Gen. 11:27-32)
3. Abram in het land: het hemelse deel gerealiseerd. (Gen. 12:1-8)
4. Zijn falen in Egypte: de heilige die de wereld ingaat, en de gevolgen daarvan. (Gen. 12:9-20)
5. Abram en Lot: onze keuze en Gods keuze voor ons. (Gen. 13)
6. Abram als overwinnaar: de strijd met de koningen. (Gen. 14:1-16)
7. Waar het hart rust. (Gen. 14:17-24)

God, de natuur, de hemel, de wereld, de overwinning op het zelf en de overwinning op de tegenstand van buitenaf worden hier allemaal vertegenwoordigd, terwijl het laatste deel van deze serie het afsluit met zo'n gezegende verzekering van wat Christus is voor het hart dat met Hem bezig is, dat we zonder enige twijfel weten dat er niets meer kan zijn dan dat. Laten we deze dingen eens nader bekijken.

1. Abrams afstamming van Sem toont hem in de lijn van belofte. Jehovah's openbaring van Zichzelf aan Sem zou bovenal worden gerealiseerd in dat Zaad van Abram wiens dag zijn eigen geloof verheugde te zien. Maar de belofte zelf drukte een genade in God uit die voorafging aan elke persoonlijke claim van Abrams kant. In de gekozen lijn zelf, hoewel we slechts een schaars verslag hebben van namen en van de lengte van het leven, is het duidelijk dat er verval

is, en dat continu. Ongetwijfeld werden de jaren van het leven van de mens overal korter, maar er was in ieder geval geen uitzondering, en elders lezen we over geestelijke afvalligheid van hun kant, die alle mogelijkheid van hoop overliet aan de soevereine genade van God. De wortel van alle zegeningen die volgen, is hier en alleen hier.

2. Maar niet alleen biedt de natuur geen hulp: ze is in conflict met de roep van God wanneer deze is gekomen, en niet in de laatste plaats wanneer ze vrijwillig gehoorzaamt, wat ze nooit doet, en voorstelt te leiden waar ze zelfs niet kan volgen. ‘Terah’ betekent ‘vertraging,’ en hij stelt uit: ze gingen uit om naar het land Kanaän te gaan, en ze kwamen in Haran en woonden daar. En Terah stierf in Haran.

3. Nu, en niet eerder, komt Abram in het land. We hebben hier (1) de roeping van God met de bijbehorende belofte; (2) zijn komst in het land naar de plaats van Sichem, of ‘schouder’, naar de eik van Moreh, ‘leraar’. De ‘schouder’ is datgene wat de last draagt, en het is door te buigen om te dienen dat we het vermogen verwerven om van God te leren: ‘aan deugd’ voegen we ‘kennis’ toe. (3) Jehovah verschijnt aan hem, en Abram bouwt een altaar en aanbidt. Zijn tent is opgezet met het oog op Ai (‘ruïnes’), - een geoordeelde wereld aan de ene kant, en Bethel, het huis van God, aan de andere kant.

4. Maar hij kan deze plaats nog niet vasthouden. Het zuiden trekt hem aan en hij trekt naar Egypte. Er volgt een hongersnood in zijn eigen land, net zoals onvruchtbaarheid in geestelijke zaken zeker komt wanneer we naar de wereld kijken. Dan, wanneer we erin afdalen, maakt de stoutmoedigheid van het geloof plaats voor vermommingsen en uitvluchten. Als direct gevolg verliest Abram zijn vrouw en wordt hij verrijkt door de wereld. Sarai, zoals de apostel ons

vertelt, spreekt over de voorwaarden waarop de gelovige met God is. Zij is het 'verbond van genade:' de genade waarin wij staan, heeft God verbonden met geloof en met geloof alleen.

Het behoort niet aan de wereld. Wij zijn van God en de hele wereld ligt in de boze. Maar wie kan zo'n getuigenis volhouden wanneer de hulp van de wereld gewenst is en er omgang mee wordt gezocht? Sarai moet als zodanig openstaan voor de wereld; en zo hebben christenen door het opofferen van hun exclusieve plaats de gunst van de wereld vandaag gekocht. Maar de wereld zal door het oordeel nog leren dat Sarai niet van haar is. Dit manifesteert zich, de gunsten van de wereld houden op, en Abram wordt weggestuurd.

5. Abram keert terug naar waar hij in het begin was, en zijn echte herstel in het hart komt in dit gedeelte naar voren; terwijl aan de andere kant degene die met Abram in plaats van met God heeft gewandeld, de kracht van wat hij nog steeds over hem heeft, manifesteert, zoals we zullen zien. Abrams eigen macht over Lot lijkt ook verloren te gaan door zijn falen. De rijkdom die aan beide kanten is verkregen, komt om te scheiden; maar Abram, opnieuw meester over zichzelf, biedt Lot zijn keuze aan wat betreft het land voor hem. Lot kiest zonder aarzeling, en je ziet de mens in zijn keuze. De vlakke van de Jordaan is als de tuin van de Heer - als het paradijs! Daar is zijn religieuze zelfrechtvaardiging, en Lot zal zijn religie en de wereld ook behouden. Hier is de onderstroom die hem draagt: het is als het land Egypte. Associatie met de wereld volgt, hoe slecht de wereld ook mag zijn, en Lots tent (die spoedig zal worden opgegeven) strekt zich uit naar Sodom.

Dan wordt hem die niet gekozen heeft getoond wat de Heer voor hem gekozen heeft, en hem wordt geboden er doorheen te wandelen en ervan te genieten als zijn eigen. Zo wordt geloof geroepen om van zijn hemelse deel te genieten.

6. Zoals Sodom een type is van de wereld in haar openlijke kwaad, zo wordt Babylon in het Nieuwe Testament duidelijk geïdentificeerd met de wereldkerk, waarvan Rome het hoofd is. (Openb. 17:9, 18). Hier hebben we niet Babylon genoemd, maar Sinear, eerst in een coalitie van vier koningen - het wereldgetal, terwijl de koningen aan de andere kant vijf zijn - het getal van de zintuigen, de louter zintuiglijke mens. Tussen de open wereld en de wereldkerk is er voortdurende strijd; maar de mens moet een religie hebben, en de laatste overheerst in het algemeen en legt zijn juk op de ander. In de huidige oorlog wordt Lot, die in Sodom woont, met de rest gevangengenomen: de manier waarop een kind van God onder de macht van geestelijk kwaad valt, wordt hier aangewezen; het is door in de wereld te komen. Abram de overwinnaar wordt hier (de enige keer) opgemerkt als de Hebreëer, de passagier, de pelgrim. Dit is het geheim van geestelijke kracht. Lot wordt dus door de kracht van een ander bevrijd, maar alleen zo valt hij terug in Sodom.

7. En nu komen we bij Melchizedek, koning der gerechtigheid, koning van Salem (vrede), priester van de Allerhoogste (Gods duizendjarige naam), bezitter van hemel en aarde, - type van Christus op de dag dat Hij de aarde voor God zal opeisen en tot Hem zal terugbrengen. Aan hem geeft Abram tienden van alles. Geloof erkent in Christus degene aan wie alles toebehoort, deelhebbend aan Zijn ware 'brood en wijn', de gedenktekens van Zijn vruchtbaar lijden, en weigert zo verrijkt te

worden door de hand van de wereld. De huidige rust voor het hart is hier, en de toekomstige rust wanneer Hij dit type vervult. Het einde van deze serie is dan hiermee bereikt.

Sectie 2. (Gen. 15 - 21)

Conflicten van het geloof

Een heel andere lijn van waarheid vinden we in het tweede gedeelte. We hebben hier conflicten van het geloof met betrekking tot relaties en het woord van God. Het vijftiende hoofdstuk geeft duidelijk een nieuw begin, aangezien Abram hier voor het eerst wordt erkend als rechtvaardig door geloof, het ware begin voor elke geestelijke ziel. Hier hebben we weer zeven subsecties:

1. Het verbond van de belofte en de gerechtigheid van het geloof (Gen. 15).
2. Hagar: het wettelijke verbond, naar de mens en naar God (Gen. 16).
3. Besnijdenis, het zegel van het verbond van de belofte, en geloof in de God van de opstanding (Gen. 17).
4. De tentdeur bij Mamre, en de voorspraak voor Sodom (Gen. 18).
5. De poort van Sodom en het einde van Lot (Gen. 19).
6. Het land van de Filistijnen en de mislukking daar (Gen. 20).
7. Izaäk: de belofte vervuld (Gen. 21).

De verbinding van deze hoofdstukken is grotendeels duidelijk, en Izaäk is duidelijk de Melchizedek van dit gedeelte. Hij is in feite het type van dezelfde gezegende Persoon, maar in een heel ander karakter: hier als 'wonend in het hart door geloof.' Het eerste blad dat we hierin omslaan, geeft ons de belofte aan Hem; het laatste toont ons (typisch) de vervulling. De hele tijd, direct of indirect, zijn we met Hem bezig.

1. De belofte is werkelijk drievoudig: van het ene zaad, Izaäk, typisch Christus; van het talrijke zaad, dat, zoals vertegenwoordigd door de sterren des hemels, onze ogen speciaal richt op de huidige kinderen van Abraham door geloof; ten derde, van het land, type van ons hemels bezit. Het eerste is de grond van het tweede; het tweede, van het derde.

Christus, het hemelse zaad en de hemelse erfenis zijn hier (typisch) allemaal het onderwerp van belofte. Het verbond is van belofte, dat wil zeggen, van genade; het antwoord daarop is geloof - afhankelijkheid van een ander; en de gelovige is het die rechtvaardig wordt geacht. Alles wordt ons door God verzekerd zonder voorwaarden, en vrijelijk nemen wat vrijelijk gegeven is, is het geheim van alle vreugde, alle vrede, alle macht. Geloof in jezelf is waartoe we nooit geroepen worden, en is slechts zoveel glorie die van God wordt afgenomen. Maar dit zijn we traag om te leren.

In de derde belofte, wat het land betreft, wordt de waarde van Christus' offer aan ons onthuld. In deze verschillende dieren wordt Hij op verschillende manieren gezien, en door deze, tussen de verdeelde delen doorgaand, bindt God Zichzelf. Hij wordt ook gezien als de God van de opstanding. De diepe slaap die op Abram

valt, is als die van Adam, en zelfs de Egyptische onderdrukking die het vertegenwoordigt, was als het ware de dood van de natie, waaruit alleen een dergelijke kracht als die van de opstanding hen tevoorschijn kon brengen. Hier wordt de macht van het offer gezien wanneer het geloof zelf lijkt in te storten. Hij die het beschermd tegen de roofvogels, wordt er nu door beschermd; en in de oven van Egypte, niet minder dan in het woord van verlossing, is het de verbond-houdende God die handelt. Genade verzekert heiligheid en de middelen daartoe; en God handelt vanuit Zichzelf en verheerlijkt Zichzelf, waar de mens machteloos is. Zo is de belofte compleet.

2. Belofte is genade, en dus kan de reeds gegeven belofte alleen vervuld worden in Sarai, die hierover spreekt. (Zie Gal. 4:24) Haar naam is Sarai - 'mijn prinses,' want 'genade heerst.' Zij is de vrije vrouw en brengt tot vrijheid; maar in tegenstelling tot haar wordt nu een ander gezien - Hagar, de wet, waarvan het volledige verslag, geestelijk en in bedelingen, ons hier wordt gegeven.

Hagar is een Egyptische, zoals de wet de 'beginselen van de wereld' is (Gal. 4:3), en ze voelt zich van nature aangetrokken tot Egypte. Ze is Sarai's dienstmaagd, zoals de wet is voor genade, maar wordt opgenomen door de gelovige in wie nog enige kracht van de natuur overblijft, in het ongeduldige verlangen naar vrucht. Genade in hem spoort hem er zelfs toe aan; maar God heeft er niets mee te maken, behalve dat wanneer de relatie wordt aangegaan, Hij haar terugstuurt naar Abram, zodat de vrucht gezien kan worden als niet wat Hij had beloofd.

Zo kwam de wet binnen (geloof en genade waren al lang door God samengevoegd vóór haar), niet in het begin, maar zoals de mens zelf

op natuurlijke wijze zocht: en God neemt haar op, en door de bron van water laat dit kind van de natuur Zichzelf kennen. Zo krijgen we de wet en openbaring samengevoegd in het Oude Testament. Maar God verklaart tegelijkertijd dat de vrucht van de wet, gemakkelijk genoeg om te produceren, maar wetteloos is (de wilde man), hoewel 'God het kind van de wet hoort' - de Jood.

3. God bevestigt nu opnieuw Zijn principe; want besnijdenis is het zegel van het verbond der belofte, en het teken van rechtvaardigheid door geloof. (Zie Rom. 4) Abrams lichaam is nu 'zo goed als dood', zoals Sarai's baarmoeder. Genade zal niets doen behalve als de kracht van de levende God erin werkt, en hiervoor moet de natuur als waardeloos worden gezien. God moet nu de Almachtige zijn, en Abram moet als zodanig voor Hem wandelen. Het is veelzeggend dat Hij daarop Zijn naam verandert, door er in feite maar één letter aan toe te voegen, in het midden ervan - de letter 'h', de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet, en die staat voor 5. Dit, hebben we gezien, is $4 + 1$, - 'het zwakke schepsel in de aanwezigheid van de almachtige God:' zo wordt Abram ('hoge vader') Abraham, ('vader van een menigte'). Hij wordt vernederd om vermenigvuldigd te worden; en we weten goed dat dit de geestelijke wet is. Hoe gezegend zijn de gedachten van God!

De besnijdenis wordt vervolgens ingesteld in het vlees van de gehele familie van het geloof: in de innerlijke betekenis ervan, 'het afleggen van het lichaam van het vlees.' (Kol. 2:11). Het typische antwoord, het 'in het lichaam omdragen van de dood van Jezus, opdat het leven van Jezus openbaar zou worden.' (2 Kor. 4:10). Als geboren in de familie van God, en gekomen in de nieuwe schepping (de achtste

dag), en als gekocht met het geld van de verzoening, moeten wij nog steeds dit teken hebben.

En nu verklaart God Zichzelf de God van de opstanding. Sarai zal een zoon krijgen - de eerste positieve aankondiging ervan. En haar naam wordt ook veranderd: van Sarai (mijn prinses) wordt ze Sarah (de prinses), het louter persoonlijke element verwijderd met de 'i', die staat voor het getal 10 - het getal van verantwoordelijkheid, om weer plaats te maken voor de 'h' - de 5, waar het schepsel nogmaals in zijn zwakheid voor deze almachtige God staat. Zo passen genade en geloof, de wegen van God en de bewuste behoefte van de mens, precies bij elkaar en worden ze met elkaar verenigd; en nu zal genade vruchtbaar zijn, Sarah zal een zoon krijgen.

4. Hierop verschijnen de praktische vruchten. Abraham wordt gevonden in zijn tentdeur in Mamre ('vetheid?'), en dit is hier net zo kenmerkend als de 'poort van Sodom', in het volgende hoofdstuk, voor Lot is. Hier verschijnt Jehovah aan hem in de nieuwe vorm van de mens: de gemeenschap wordt duidelijk meer gerealiseerd dan in voorgaande tijden. Merk op hoe geloof in Abraham God herkent; hoe passend bij Zijn manifestatie van Zichzelf hij Hem nog ontvangt; en hoe bereidwillig er een antwoord wordt gegeven op zijn uitnodiging.

Het onderwerp voor een onderhoud is typisch Christus, in Zijn dood, en in de glorie van Zijn persoon; drie maten meel - al de volheid van de Godheid in Hem lichamelijk. Zulk materiaal hebben we altijd nodig om God uit te nodigen om bij ons te blijven.

Dan komt opnieuw de belofte, waarin God openlijker dan voorheen Zijn plaats inneemt. De machteloosheid van de mens wordt meer

onthuld, het geloof in de Almachtige wordt uitgedaagd en het ongelooft wordt berispt.

En nu openbaart God aan Zijn 'vriend' Zijn bedoelingen met Sodom - de wereld; waarover het oordeel niet komt totdat er een volledige beproeving heeft plaatsgevonden: alleen wanneer de staat van zaken volledig is bewezen, gaat God te werk alsof Hij het 'wist'.

Dan komt Abraham dichterbij om te bemiddelen, pleitend dat de rechtvaardigen van de goddelozen onderscheiden zouden worden, en Gods bestuurlijke wegen komen naar voren. Ter wille van zelfs tien rechtvaardigen zal Hij de stad sparen, en na zes opeenvolgende en effectieve pleidooien houdt Abraham hiermee op.

5. De poort van Sodom komt nu voor ons, en Lot zit daar. Alles staat in contrast met het vorige hoofdstuk, - de avond; het bezoek van twee engelen, nu geen 'mensen' meer; de uitnodiging nauwelijks aanvaard; het stadsvoedsel, armer dan dat onder de tent; - dit alles vormt een betekenisvol beeld.

Dan komt de onderbreking van de mannen van Sodom: (Abraham had er geen!) - zoals de kwade dingen die de omgang met de wereld voortbrengt om de gemeenschap te vernietigen. Hoe ruikt Lot ook naar het gezelschap dat hij houdt!

God kan Zich hier alleen manifesteren in het oordeel en oproepen om afscheid te nemen van wat vernietigd moet worden. Maar Lots verblijf in de stad heeft zijn getuigenis ertegen vruchteloos gemaakt en zijn schoonzonen vatten het op als een grap. (Merk op hoe, door alle droefheid van dit tafereel heen, de 'engelen' opnieuw 'mensen' worden.)

Ook Lot blijft talmen: ze haasten hem, grijpen hem vast, brengen hem naar buiten. Let op hoe anders het gebed van ongeloof is dan dat van geloof! - zijn smeekbede is ongeloof, angst voor de gevolgen van het doen wat hem bevolen is; een kleine stad - God kan een klein ding doen! Gezegend zij Zijn naam, Hij spaart het.

Dan komt het oordeel, waarin ook zijn vrouw betrokken is. Dat hij gespaard is, wordt nu ook gezien als omwille van Abraham: voor hem, hoewel een van de Zijnen, schaamt God zich.

Ten slotte hebben we het einde van Lot in een schande die ook die van zijn dochters is. Zijn dood hoeft niet te worden genoemd. Maar uit hem zijn aldus Moab en Ammon ontstaan, de vijanden van het volk van God.

6. Bij de Filistijnen vinden we ongetwijfeld een vorm van datgene wat we in volle ontwikkeling in Babel tegenkomen. Ze zijn geen Kanaänieten, hoewel zonen van Cham. Ze kwamen, volgens Gen. 10:14, voort uit Mizraïm, - d.w.z. waren van Egypte; toch vinden we ze altijd in het land Kanaän, op het laagland van de zuidwestkust, met hun uitzicht inderdaad op Egypte, waarmee ze (Ex. 13:17) de meest vrije en onbelemmerde communicatie hadden.

Ze houden slechts een grens van het land Kanaän vast, en het laagste deel ervan; daarbuiten kunnen ze verwoesten, maar niet bezitten; hoewel ze in de ogen van mensen zo groot opdoemen dat ze hun naam ('Palestina', van 'Filistijn') aan het geheel ervan geven. Het is gemakkelijk om hierin het beeld te zien van de wereld die in de gemeente komt en de gemeente wordt. Abimelech, wiens naam (hetzij 'wiens vader [koning was], of 'vader van een koning') spreekt

van successievelijk afgeleid gezag, is hun koning, en Phicol, 'de stem van allen' - zoals mensen zeggen, 'de stem van de Gemeente,' - is de kapitein van hun leger. Wie kan hier de schaduw van dat traditionele gezag missen waar de menselijke religiositeit, onwetend van de levende Geest, altijd een beroep op doet?

Dit externalisme spreekt veel over genade, en scheidt het van datgene waaraan God het alleen heeft verbonden - het levende geloof dat in Abraham wordt gezien. Helaas! Ook geloof kan hier gemakkelijk zijn exclusieve claim opgeven, en met de zoon van de slavin in het huis, en nog niet Isaak, lijkt het bereid om zijn beste bezittingen op te geven aan de vraag ernaar. Dit is een chronisch kwaad, zoals hier duidelijk is, en geneigd om zichzelf te reproduceren, zoals we later in Isaak zien. Filistijnen zijn, zoals we weten, bereid genoeg om Sarah op te eisen: de mannen van de traditie spreken uitgebreid over 'genade', maar het is in hun sacramenten en uiterlijke gebruiken.

En deze claim wordt eeuwenlang zelfs opgelegd aan de mannen van het geloof. Toch kan Sara in het huis van de Filistijnen, wat ze ook doen, niet hun eigen worden: genade zal niet door mensenhanden worden gehanteerd. Nee, meer nog; haar aanwezigheid daar stopt alle baarmoeders van het huis van Abimelech: deze onvruchtbare aanspraak op genade voorkomt alle echte vrucht; daarmee zijn ze net als de 'negenennegentig rechtvaardigen die geen berouw nodig hebben' en dus geen berouw kunnen tonen; maar daar begint alle ware vrucht. Maar hoe schuldig zijn we dan als we hen zelfs maar lijken te rechtvaardigen in deze bewering! en hoe goed kunnen ze ons dat verwijten!

Aan de andere kant kunnen we met Sarah in het land van de Filistijnen verblijven, want het is ons eigen land, hoewel het slechts een grensgebied is. Om hun taal te gebruiken, kunnen we bijvoorbeeld zeggen: de sacramenten 'sacramenten blijven voor ons, hoewel er maar twee zijn (de getuigen van iets beters dan zichzelf), niet zeven (zoals Rome ze noemt), de perfecte vervulling van datgene waarover zij spreken. Dit is slechts een voorbeeld. Al het land hier is van ons, en het is een vruchtbaar land: mogen we het allemaal opeisen!

7. En nu is de belofte vervuld, en Izaäk is geboren om in Abrahams tenten te wonen: de voltooiing van het leven van geloof is wanneer Christus door geloof in het hart woont; de ware vrucht van geloof in ons is Christus die aldus blijft. Dispensationeel gezien is het de komst van Christus en het christendom dat we hier bereiken, de twee, als het ware, geïdentificeerd, want zijn ze niet één? Daarom wordt het kind besneden, (zoals ik het neem, aan het kruis,) en geleidelijk gespeend, en er is een groot feest wanneer het kind wordt gespeend. Is dit niet de gezegende waarheid die door Paulus werd gegeven, en die met name de spot van ongeloof en vervolging van de gemeente door de Joden naar voren bracht?

Dan worden de slavin en haar zoon weggestuurd, de natie wordt intussen als zodanig verworpen. Het ronddwalen in de woestijn van Berseba (de 'bron van de eed'), is een treffend beeld van hun huidige toestand. Het water, het woord des levens, wordt voor hen besteed, en de bron zien ze niet, hoewel de eed van God, het verbond met hun vaders, het voor hun uiteindelijke bezit veilig stelt. Daarom moeten hun ogen nog geopend worden, en Hagar zelf moet een middel tot

zegen voor hen worden (Deut. 30:1-3); hun verblijfplaats nog steeds en altijd buiten Kanaän - de hemelse erfenis.

De strijd om de waterputten is kenmerkend voor de Filistijnen: zij graven ze niet, maar dichten ze af met aarde, hoewel ze hier uiteindelijk toch moeten erkennen dat God met de gelovige is en dat de waterput die hij graaft geheel van hem is.

Onderverdeling 5. (Gen. 22 - 26:33) Izaäk

Zelfovergave, de verantwoordelijkheid van het zoonschap en de beloning van gehoorzaamheid.

Izaäk is het dubbele type van de Zoon en van de zonen van God; en in hem is de bedelingstoepassing zeer prominent. Geen wonder, wanneer het doel van de Geest is om van de dingen die van Christus zijn te nemen en ze aan ons te tonen. In feite lijkt de individuele toepassing, die elders over het algemeen het belangrijkste is, ons bijna in de steek te laten, juist waar de andere de volheid van details verkrijgt. Dit kan natuurlijk alleen te wijten zijn aan onze onwetendheid; want de typen van het leven, die zoals ze vaak een beroep doen op innerlijke ervaring, worden van nature moeilijker te lezen naarmate we verdergaan.

1. Het tweeëntwintigste hoofdstuk is een zeer treffend beeld van Christus in de vervulling van de verantwoordelijkheid die Hij voor ons op zich nam. Hier behaagde het God voor een moment bijna om de sluier van de offertypes te verwijderen en de werkelijkheid te tonen die eronder lag. Het is de mens die moet lijden en sterven, hoewel

niet Isaak, die gered wordt door de vervangende ram. Isaak wordt teruggetrokken, maar we hebben het getuigenis dat God Zichzelf een Lam zal verschaffen voor een brandoffer.

Tegelijkertijd wordt de gave van de Zoon door de Vader niet minder voor ons gebracht dan de gehoorzaamheid van de Zoon. De God die het Lam voorziet, is in het tegenbeeld de Vader Zelf; en op de prijs die Hem die wonderbaarlijke gave betaalt, wordt onze aandacht speciaal gevestigd. Onze menselijke harten worden gearresteerd door dit schouwspel van de beproeving van een vader, maar om daarin het hele hart van God te vinden, verklaard.

Izaak is slechts 'in beeld' uit de dood terugontvangen (Hebr. 11:19); Christus in werkelijkheid; en aan Hem behoren de beloften toe: het is Christus, die uit de dood is opgewekt, die de bron van zegen is voor alle families op aarde.

De individuele toepassing is in dit hoofdstuk nog steeds duidelijk. De verantwoordelijkheid van een zoon is gehoorzaamheid aan de wil van de vader, en overeenkomstig deze moeten wij onze lichamen aanbieden als een 'levend offer, heilig, Gode welgevallig.' (Rom. 12). Hier wordt het feit dat Izaak in wil en bedoeling werd aangeboden, en toch gespaard van de dood, volledig begrijpelijk; terwijl de vervanging van de ram in de dood goddelijk betekenisvol is. Het is met Christus dat wij zijn gestorven, Hij droeg de last ervan, maar ons wordt ook geleerd onszelf als dood te beschouwen, terwijl wij nog leven, en leven in de kracht van Zijn opstanding. Wij worden niet alleen gerechtvaardigd, maar ook geheiligd (afgezonderd voor God), in het offer van Christus voor ons. Zo komt de zegen ook door ons

naar anderen: de dode mensen die leven zijn het grote middel tot zegen voor de wereld.

2. In Sarah's dood is het niet moeilijk om het heengaan te lezen van de natie waaruit Christus naar het vlees kwam (Rom. 9:5), en hun overgave aan het graf van een vreemdeling, hoewel in het geloof van de opstanding. Zo maakt Israël plaats voor de Gemeente, de bruid van de ware Izaäk.

Hoewel we de individuele toepassing hier niet volledig kunnen zien, lijkt Machpela toch een prachtig getuigenis. Gekocht uit de handen van de zonen van Heth (vrees) met het zilvergeld (van verzoening), wordt het het deel van het geloof, - een graf, inderdaad, maar met een vruchtbaar veld eraan verbonden, en recht tegenover Hebron; met het oog op, dat wil zeggen, van 'deelname' (met Christus). Want Christus is in de dood geweest, en heeft door de dood hem die de macht erover had, tenietgedaan, om hen te verlossen die hun hele leven door vrees voor de dood aan slavernij onderworpen waren. (Hebr. 2:14-15) De dood wordt zo slechts gelijkvormigheid aan Zijn dood. Geen wonder dat Jakob ernaar verlangde begraven te worden in Machpela!

De naam 'Machpelah' betekent 'verdubbeling' of 'terugkeren op zichzelf', een verwijzing naar wederopstanding, zo lijkt het.

3. In het volgende gedeelte hebben we de missie van de Geest getypeerd om onder de familie van het geloof (Abrahams verwanten) een bruid te vinden voor de verrezen Christus, de erfgenaam van de Vader. Het verhaal wordt zo lang verteld dat het laat zien hoezeer Gods hart ermee bezig is: ten eerste de missie van Hem die komt in

het karakter van een dienaar. Een treffende les voor hen door wie de Geest van God handelt, is dat de naam van de dienaar niet aan ons bekend wordt gemaakt: hij is tevreden om alleen over zijn meester te spreken.

Zijn weg wordt gekenmerkt door afhankelijkheid: hij wacht op God in eenvoud van geloof, en neemt zijn standpunt in bij de waterbron, - het Woord van God in zijn levende kracht; en daar wordt Rebekka gevonden. Kennelijk is het niet de roeping van zondaars door het evangelie, maar van heiligen tot een speciale relatie met Christus in den hoge. Dit is wat begon met Pinksteren, duidelijk, waar de honderdtwintig verzamelden al van de 'verwanten' waren. Rebekka heeft de bron wanneer de roeping wordt ontvangen om Isaaks bruid in Kanaän te zijn. Inderdaad, Isaaks gaven zijn al op haar voordat ze dit ontvangt: ze is verloofd en begiftigd voordat ze de boodschap beseft of heeft ontvangen. Dus met Pinksteren, en jarenlang daarna, kende de Gemeente, die al was begonnen, nog niet het karakter van wat was begonnen. Het is alleen door Paulus' bediening dat haar plaats bij Christus uiteindelijk volledig bekend wordt gemaakt.

De wegen van God die hiertoe leiden, worden ook bekendgemaakt, en hoewel zij werkelijk van Isaak is, wordt haar keuze haar opgedrongen. Dan moet zij door alle hindernissen heen breken, alle verleidingen tot uitstel weerstaan, maar één ding doen en uitgaan om de Bruidegom te ontmoeten, met het onderpand van wat voor haar ligt al op haar.

De individuele toepassing kan ik hier niet geven, hoewel Rebekka wel enige betekenis zou moeten hebben. Ik geef er echter de voorkeur aan om de speculaties weg te laten.

4. Na Rebekka - de Gemeente, lijken de zonen van Ketura de duizendjarige naties te vertegenwoordigen; en deze, met Ismaëls zaad, het duidelijke type van Israël, geven ons de rest van de familie van Abraham, en het beeld van de verschillende zegeningen door hem voor de families van de aarde. Isaak komt in dit beeld om de relatie ervan te tonen van de hemelse heiligen, die leven bij de 'bron van' een hogere 'visie,' maar ook in verbinding met degenen die gezegend zijn op aarde. Terwijl Abrahams dood hier een plaats kan hebben om te laten zien hoe nu geloof overgaat in deze hogere staat, zoals Abraham plaats maakt voor Isaak. Zo wordt een zeer compleet beeld gegeven.

5. We komen nu bij een gedeelte waarin de geschiedenis van Isaak verbonden is met die van Jakob, net zoals die van Abraham eerder verbonden was met die van Isaak. Het leven van Jakob geeft ons als les het verhaal van die vruchtbare discipline waarmee de Geest van God ons van zwakte naar kracht brengt, - van de kracht en het streven van de natuur naar die gezonde zwakte waarin alleen kracht is. Maar hiervoor moet de natuurlijke kracht verlamd worden; en dit wordt op twee manieren voorzien: ten eerste, door ons de kracht van een andere natuur (Ezau) te laten realiseren, die we niet kunnen onderwerpen in enige kracht van onszelf; en ten tweede, in de directe omgang van God met onze zielen.

De kiem van deze geschiedenis vinden we al in het leven van Isaak, omdat discipline en de noodzaak ervan groeien uit het zoonschap: 'welke zoon is hij die de vader niet tuchtigt?' Maar de les wordt ons nu in zijn volle omvang gegeven: het is te belangrijk om slechts als een secundair thema te worden behandeld; zodat Jacob even later op

de voorgrond treedt en ons dan in zekere zin vergezelt (en we zien waarom) tot praktisch het einde van het boek.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat dit gedeelte een getal draagt dat ons herinnert aan de manier van besturen, en ook (zoals in de toevoeging aan de naam van Abram) aan de zwakheid van het schepsel in de aanwezigheid van de almachtige God!

Ten eerste leren we hier dat Rebekka net zo onvruchtbaar is als Sarah, behalve door de kracht van God. Geen principe van waarheid, geen inherente kracht van genade, is voldoende voor ons, los van de directe werking van God Zelf. En dit is de basiswaarheid voor Jacobs geschiedenis.

Maar Rebekka ontvangt, en dan wordt er een strijd in haar gevoeld, die opnieuw die innerlijke strijd van tegengestelde naturen is, gerealiseerd gedurende ons hele bestaan hier, beginnend voordat het een uiterlijk manifest iets is geworden, en de ware betekenis waarvan God ons moet leren. Dan leren we de betekenis van de strijd, en dat in Gods doel en verkiezing de kracht van de jongere over de oudere ligt - want 'dat wat het eerste is, is nog steeds natuurlijk' - en dat de oudere de jongere moet dienen : vreemd mysterie dit, waardoor het kwaad in ons zelf tot zegen voor ons wordt gemaakt. Maar zo is het; onze zintuigen worden, door gebruik, geoefend om zowel goed als kwaad te onderscheiden; en het wonder van Gods genade wordt bekend zoals het anders niet zou kunnen zijn.

Later komen deze tendensen aan het licht en krijgen hun namen: Esau is rood en helemaal als een harig gewaad, - onmiskenbaar van de aarde, maar vol van sterk, wild leven. Jakob wordt hierin gezien,

waaraan hij zijn naam van ‘hielvanger’ ontleent - ‘verdringer’ - dat zijn hand Esau’s hiel vastpakt. Hier wordt de geest gezien die door vleeselijke inspanning het vlees opzij zou zetten. Daarom wordt de kracht van het vlees gevoeld, en de kracht van God wordt niet gevoeld, of gevoeld in oppositie. Toch is Jakob uiteindelijk de eenvoudige en huiselijke geest, vastgehouden door zijn genegenheden, en levend in tenten, zoals gebruikelijk is bij de mannen van het geloof. Esau is de vrije zwerver, gebonden maar door zijn eigen wil, zijn eigen doelen nastrevend, - de jager, Nimrod-achtig, die onverschillig beesten of mensen kan najagen.

Nu komt de manifestatie. Esau wordt gezien in het verachten van zijn geboorterecht om profaan te zijn; Jacob waardeert het, maar zoekt het op kromme wegen. Esau wordt nu openlijk gezien als Edom, - dat wil zeggen, Adam, slechts een beetje veranderd van buiten, en niet van hart.

6. En nu hebben we twee secties die bijna de geschiedenis van Abraham herhalen die we hebben overwogen. We zijn, zoals daar, in het land van de Filistijnen waar Isaak zijn vrouw verloochent zoals Abraham deed, en op dezelfde manier door Abimelech wordt ontmaskerd en berispt; terwijl de strijd om de waterputten hier en daar wordt gevonden, eindigend in het verbond op dezelfde plaats - Berseba, dat zijn naam weer ontleent aan de soortgelijke eed van het verbond. De nummers van de secties zijn ook hetzelfde.

Izaäk verliest Rebekka echter niet, zelfs niet voor een tijdje, en wordt erg groot tijdens zijn verblijf in Gerar, zodat ze hem bidden om te vertrekken, als machtiger dan zij. Hij graaft opnieuw en hernoemt Abrahams putten, maar geeft put na put op in plaats van te strijden

met de Filistijnen, en vindt er uiteindelijk een waar ze niet om strijden.

7. In Berseba verschijnt God nogmaals aan hem en zegent hem. De Filistijnen sluiten hier een verbond met hem, erkennend dat Jehovah (niet alleen God, zoals in het geval van Abraham) met hem is in alles wat hij doet.

Het is gemakkelijk om in al deze zegeningen, zo uniform en ononderbroken als het is, de beloning te zien van de gehoorzaamheid waarmee Izaäks leven begint. Er zijn geen veranderingen, geen ervaringen zoals we die bij Jakob vinden. Hij verlaat het land nooit en lijkt het al bijna in bezit te hebben, Hagar's bron en het land van de Filistijnen zijn op dezelfde manier zijn eigen, zoals de kinderen van genade nu het deel van de Jood en de wetticist erven, - alle rijkdommen van Gods Woord vanaf het begin, - overal een nieuwe vruchtbaarheid vindend, en het gelaat van God geopenbaard.

Onderverdeling 6. (Gen. 26:34 - 37:1) Jakob - Israël

De tuchtiging van zonen, zoals blijkt uit de geschiedenis van Israël als natie.

De les van Jacobs leven wordt op meer verschillende manieren begrepen dan enig ander leven uit Genesis. Hij is opgevat als het vertegenwoordigen van het leven van dienstbaarheid, en het pad, in meer of mindere mate, van de volmaakte Dienaar. Zijn vrouwen zouden de Joodse en heidense bruiden van Christus voorstellen.

Of, nogmaals, de les die ons geleerd is, zou die van tuchtiging zijn, wat ons zou verbieden om er überhaupt een beeld van de Heer in te vinden. Dat dit laatste het ware beeld is, beslist de numerieke structuur meteen. Jacobs leven is het zesde leven in deze serie, en we hebben gezien dat ‘tuchtiging’ onder dit getal valt. Hieraan corresponderen ook de twee namen die de twee delen van zijn leven onderscheiden, voor en nadat dit zijn werk heeft gedaan. Hij is Jacob in zijn methoden lang nadat zijn hart op goddelijke dingen is gezet; hij is Israël wanneer hij, zijn menselijke kracht gebroken, op zijn dijbeen kreupelt. Zijn eerste daad vanaf het moment van zijn geboorte geeft hem zijn natuurlijke karakter en naam (Jakob, de hielenvanger, de overreiker), wat de goddelijke genade in hem en in ons allen te boven moet komen en beheersen.

Deze twee namen - Jakob en Israël - worden door de hele Schrift heen op een volmaakte en prachtige manier toegepast op de natie die uit hem voortkwam en waarvan hij de vertegenwoordiger is. Alleen het effect van de tuchtiging van de Heer op hen is nauwelijks goed te lezen in hun geschiedenis tot nu toe: om het goed te lezen, moeten we de profetie erbij betrekken, die in zijn hoofdlijnen duidelijk genoeg is. Hun geschiedenis was in het verleden die van Jakob: er zal nog gezegd worden ‘van Jakob en van Israël, wat heeft God gewrocht!’ Het is niet onbelangrijk om hier op te merken dat terwijl Izaäks zaad vergeleken wordt met de sterren des hemels (Gen. 26:4), Jacobs zaad vergeleken wordt met het ‘stof der aarde’ (Gen. 28:14), en dat van Abraham met beiden (Gen. 22:17).

In verband met de les van tuchtiging, vindt Bethel, het huis van God, gemakkelijk de betekenisvolle plaats die het heeft in Jacobs

geschiedenis. Het is als El-beth-el, 'de God van Zijn eigen huis,' dat hij uiteindelijk leert om degene te herkennen die in verbond met hem is; en het is daar dat zijn naam van Israël, 'een prins met God,' opnieuw wordt verleend, en zijn volledige betekenis vindt. De heiligheid van Gods huis stelt de noodzakelijke voorwaarden op, waarop hij alleen 'een prins met God' kan zijn.

De geschiedenis van Jakob valt duidelijk in drie delen uiteen: zijn vroege leven in Kanaän, zijn verblijf in Paddan-Aram en zijn leven toen hij weer terugkeerde naar Kanaän. Net zoals de geschiedenis van de natie grofweg verdeeld kan worden in hun eerste bezetting van het land (of de geschiedenis van het Oude Testament), hun huidige verspreiding en hun toekomstige en eeuwige genot ervan wanneer God hen terugbrengt in een tijd die nu zeker niet ver meer weg is.

Sectie 1. (Gen. 26:34 - 28)

God de onveranderlijke Zegenaar, maar de rechtvaardige God

Wij moeten dan eerst Jakob beschouwen als Jakob, gezegend in het voornemen van God, maar de zegen is nog onvruchtbaar, omdat hij dit is. Laten we bedenken dat hij de zegen niet werkelijk verkrijgt door bedrog, maar dat God hem er al voor bestemd had. Door zijn bedrog wordt hij alleen maar uit het land verdreven, twintig jaar als vluchteling. Dat de zegen niet van Esau kon zijn, worden we hier allereerst aan herinnerd. Aan het einde van veertig jaar (de periode van volmaakte beproeving) trouwt hij meteen twee Kanaänitische vrouwen, kiest uit eigen wil het volk van de vloek.

Hoe zou de zegen hiermee kunnen samengaan? Toch faalt ook Jakob, en zou Gods verzekering van zegen aanvullen door zijn eigen

handwerk; zo is hij inderdaad gezegend, maar stelt hij het genieten van de zegen uit. Esau's zegen is niet werkelijk zo, en hoewel hij leeft door zijn zwaard, niet door de aarde, moet hij zijn broeder dienen, hoewel niet zonder zijn nek af en toe uit het juk te glippen. We zijn ons er allemaal heel goed van bewust dat het vlees dit doet. Voor het ogenblik moet Jakob inderdaad plaatsmaken voor Esau, - de noodzakelijke vrucht van zijn eigen doen. En tussen Jakob alleen en Esau is de overwinning altijd bij Esau. Dus de Jood zocht de zegen, maar op vleselijke manieren die hem uit het land verdreven. De toepassingen hiervan zijn veel en divers.

De droom in Bethel speelt zich af wanneer Jakob op het punt staat het land te verlaten, en we weten allemaal hoe de Heer dit visioen op Zichzelf heeft toegepast. Hij, als de Zoon des Mensen, verzekert Israël in feite van Jehovah's zorg en bedieningen terwijl ze verstoten zijn van hun erfenis, en wanneer zij, met Nathanaël's geloof, Hem belijden als Zoon van God en Koning van Israël, zullen zij, op een gezegender manier dan ooit, hun huis van God op aarde hebben. Ondertussen heeft alleen het geloof van een klein overblijfsel geantwoord op het glorieuze visioen, en het kon hun huidige verbanning uit hun land niet verhinderen. Jakobs verbond met God toont de lage en wettische geest die niet in staat is om hier op te klimmen tot de hoogte van Gods genade.

Het is prachtig om te zien hoe God, op het moment dat hij onder tuchtiging is en een zwerver, aan Jakob kan verschijnen. Maar het wonen van God bij de mens impliceert de heiligheid die Zijn huis voor altijd betaamt. Wij moeten onze nek buigen voor het juk en de vrucht van onze eigen wegen aanvaarden. God kan Jakob verzekeren

dat er geen ontsnapping mogelijk is, maar dat daarin en daardoor alle zegeningen zullen worden verkregen.

Sectie 2. (Gen. 29-31)

Toename op de plaats van vernedering

De geschiedenis van Paddan Aram is moeilijker te lezen; en de details van de toepassing ervan op de geschiedenis van Israël als verspreid over hun land, bovenal: en toch is het gemakkelijk te begrijpen hoe dit zou moeten zijn. Tijdens zijn twintig jaar ballingschap geniet Jacob niet van verdere openbaringen van Zijn aanwezigheid. In de tussentijd behandelt God hem als iemand voor wie Hij zegenende bedoelingen heeft, die alleen bereikt kunnen worden door tuchtende droefheid. Hij wordt vermenigvuldigd door de onwelkome Lea en de dienstmaagden voornamelijk, die lang en met zware arbeid dienen voor vrouwen en kuddes. Net als zijn nakomelingen wordt hij vermenigvuldigd als het stof, terwijl hij erin vertrappt wordt: zij, tot slaaf gemaakt, vertrappt en toch bewaard, en uiteindelijk opgaand in rijkdom en macht, getuigen van de zorg van die God van Bethel die zij toch niet kennen.

Het is in dit verband opvallend dat het is wanneer Jozef geboren wordt dat Jacob zijn gezicht naar huis begint te richten, hoewel hij daar pas zes jaar later echt aan begint; ondertussen echter voortdurend in rijkdom toenemend; en dat zijn geschiedenis praktisch eindigt met de geboorte van Benjamin. Deze twee zonen van Rachel moeten we in hun typische betekenis kennen om veel - ja zelfs het grootste deel - van wat volgt in dit boek goed te kunnen lezen.

Jozef is dus degene die van zijn broeders is gescheiden; door hen overgeleverd aan de dood, door hen verkocht aan de heidenen, en aan de macht gekomen onder hen, terwijl Israël nog een vreemdeling voor hem is; zijn heidense vrouw en kinderen hebbend, waardoor hij al zijn verwanten en het huis van zijn vader vergat, totdat een hongersnood in alle landen hen dwingt tot hem die hun redder wordt, en de redder van de wereld. Jozef vertegenwoordigt daarom de Heer zoals wij Hem kennen, en zoals Israël Hem moet kennen, om hun zegen te vinden in de laatste dagen. De geboorte van Jozef lijkt aldus typisch te spreken van de dageraad van het licht voor hen als van Christus die zij hebben verworpen.

Aan de andere kant is Benjamin, de zoon van de smart van de moeder, die de zoon van de rechterhand van de vader wordt, in Jacobs profetie van de laatste dagen voorspeld als de krijgersstam van de natie, duidelijk het type van Christus die verheven is en in macht op aarde. Aan een regerende Messias klampt de natie zich vast, maar ze zien niet dat ze door de Lijder alleen de Overwinnaar kunnen vinden. Zo is de volgorde hier; en wanneer de harten van het overblijfsel zich in de laatste dagen wenden tot de lijdende Christus die ze hebben verworpen, dan is het dat hun herstel begint, hoewel ze veel beproevingen moeten doorstaan en daarin de nodige tuchtiging moeten vinden, zoals we in het volgende gedeelte zien.

De individuele toepassing is hier echter het gemakkelijkst te lezen. Het is inderdaad onmogelijk, zou men denken, om de les van een vergelding te missen die de heilige tuchtiging van God voor ons is, opdat wij deelgenoten mogen zijn van Zijn heiligheid. De maat die wij meten, wordt ons opnieuw gemeten: wat wij zaaien, oogsten

wij, en in wat de billijkheid van goddelijke regering is, vinden wij de kastijding van de hand van een Vader. Jakob ontvangt van een verwant het bedrog dat hij op een verwant had begaan, moet pijnlijk de rechten van de eerstgeborene leren die hij had genegeerd, en wordt, in plaats van de superioriteit die hij had gezocht, een dienaar voor loon. Hoe moeilijk is het om de wil van de mens te breken!

De namen van de vrouwen lijken nogal veelzeggend. Rachel, 'schaap', is zeker het type van de geest van discipelschap die, in zijn zachtmoedigheid van zelfovergave, ons het tegenovergestelde laat zien van Jacobs zelfzuchtige temperament. Maar haar moet hij verkrijgen door middel van Lea, wiens naam, 'vermoeid', de verdrukking suggereert waardoor geduld wordt gewrocht. En niet alleen dat, - want Rachel is onvruchtbaar en in de wanhoop die voortkomt uit ongeloof, de dienstmaagden komen het huis binnen, Bilha, 'verschrikking', en Zilpa, 'een druppel', als van tranen.

Dan draagt Lea opnieuw; en de namen van de kinderen spreken de hele weg door van zegen; Jozefs - in wie Rachel uiteindelijk vruchtbaar is - betekent 'toevoegen', en geheel overeenkomstig zijn oorsprong vinden we in hem die martelaarsgeest die, in de Christen, de soldaten-'deugd' of moed is, die de apostel ons gebiedt 'toe te voegen aan' het geloof (2 Petrus 1:5), het geheim van alle ware vooruitgang. Dit zullen we later zien als de moraal van zijn leven. Als de vrucht van Rachels lange beproeving, laat hij ons het resultaat zien van het wachten op God; en vanaf de tijd van zijn geboorte nemen Jacobs zaken een ander aspect aan. Hij begint weer naar Kanaän te kijken; en hoewel hij nog zes jaar blijft, zijn het jaren van toenemende voorspoed.

Zijn overeenkomst met Laban wat betreft de kudden, en zijn plannen om zichzelf een beloning te verzekeren, tonen nog steeds, inderdaad, dat hij Jakob is. In deze, hoe succesvol ze ook zijn, lijkt er een les voor hem te zitten, die hij goed mee naar huis kan nemen, en die voor ons een opmerkelijke blijft. Het schaap in aanwezigheid van de stokken lijkt duidelijk te laten zien hoe 'het oog het hart beïnvloedt,' - hoe wij, en alles wat van ons komt, gevormd worden door het object dat we voor ons hebben. Zo verbindt de Heer het 'oog' en de 'meester.' (Matt. 6:19-25) Ons object is wat ons bestuurt; en in een wereld als deze, hoeveel objecten concurreren er om het bezit van ons! Dus, als onze geest gericht is op dingen die boven zijn, worden de kenmerken van een 'leven verborgen met Christus in God' in ons ontwikkeld. (Kol. 3:1-3) Wat hebben we nodig van concentratie en van jaloezie op onszelf, opdat datgene in het midden waarvan we zijn, ons niet in bezit neemt!

Na al zijn plannen moet Jacob leren dat het de kracht van God is waaraan hij de toename te danken heeft. God heeft naar zijn ellende en zijn arbeid gekeken en hem een beloning verordend. Maar zijn voorspoed vervreemdt Laban van hem, zoals geestelijke toename zich van de wereld scheidt. Dan komt de roep van God om terug te keren naar Kanaän. Laban, die niet meer met hem overweg kan, wordt toch openlijk vijandig gemaakt door zijn terugtrekking, - net zoals de wereld de angel van de scheiding voelt, hoewel er geen gemeenschap meer kan zijn. Hij volgt Jacob; God verschijnt voor hem en beschermt hem; en Jacob vertrekt uiteindelijk in vrede met een verbond tussen hem en Laban, in Galeed, de 'hoop van getuigenis.'

Sectie 3. (Gen. 32 – 37:1)

Israël: de vorst bij God, en de heiligheid van het huis van God

Wij volgen nu Jacob op zijn terugkeer naar zijn eigen land. Dit brengt ons, in zijn toepassing op de natie, op het gebied van de profetie: voor hen, zoals voor hun vader, moet Peniël de weg bereiden naar Bethel; opdat zij niet in de handen van hun vijanden vallen, moet God, wiens naam hun nog onbekend is, hen in Zijn eigen handen nemen, de menselijke kracht verlamdend waarmee zij met Hem strijden, opdat zij in zwakheid Hem vast kunnen houden voor zegen. Aldus gebroken in berouw, en gezuiverd van afgoderij, zullen zij hun tweede Bethel hebben, wanneer God hun Zijn naam zal openbaren die zo lang verborgen is geweest, en hun de belofte aan hun vader Abraham zal bevestigen. Christus, Zoon van de rechterhand van Zijn Vader, zal dan Zijn plaats onder hen innemen; en zo zullen zij naar Mamre en Hebron komen - naar de rijkdommen van een deel dat voortaan in gemeenschap met God genoten zal worden.

De individuele toepassing kunnen we vollediger traceren. Hier is het goed om op te merken hoe, voordat Jakob het land werkelijk bereikt, de engelen van God hem ontmoeten; God Zelf nog niet, want Jakob is hier nog niet op voorbereid. 'Dit is Gods leger,' of 'kamp,' zegt hij; en hij noemt de plaats 'Mahanaim,' - dat wil zeggen, 'twee kampen.' Hier moet hij zijn eigen leger hebben opgenomen, waarover hij rechtstreeks spreekt in zijn boodschap aan Esau: 'Ik heb ossen en ezels, kudde en dienstknechten en dienstmaagden.' Toch vinden we hem na een tijdje dit verdelen in 'twee kampen,' zeggende: 'Als Esau bij het ene kamp komt en het slaat, dan zal het andere kamp dat overblijft, ontsnappen!' Zo groot is onze kracht als we erop bouwen,

hoewel we misschien graag Gods kracht ermee zouden associëren. Maar dan, in tijden van nood, onze eigen, wat is het? En die van God, waar zal het gevonden worden?

De angst voor Esau is op Jacobs ziel. Zijn boodschappers brengen hem alleen het alarmerende nieuws dat zijn broer met vierhonderd man onderweg is om hem te ontmoeten. Hij begeeft zich naar zijn plannen, en dan naar God, en dan weer naar zijn plannen. In eenzaamheid en in de nacht ontmoet God hem, - onbekend, en als een tegenstander, de houding waartoe Jacobs eigen Hem heeft gedwongen; en wanneer Jacobs koppigheid zich tegen Hem keert, verlamt Hij zijn kracht door zijn heupgewricht te ontwrichten. Dan kan hij niet meer worstelen, maar zich alleen nog maar in hulpeloosheid vastklampen, en zo overwint hij: wanneer heeft de zwakheid van de mens ooit gefaald om de kracht van God te beperken? Hij is gezegend; maar God kan Zijn naam nog niet onthullen. Hij geeft Jacob een nieuwe. Verlamd wordt hij Israël - een prins met God: het geheim van de macht wordt hem onthuld; God is niet: wanneer de dag aanbreekt, is Hij verdwenen.

Jakob noemt de plaats Peniel; 'want', zegt hij, 'ik heb God van aangezicht tot aangezicht gezien'; maar zijn gedrag toont nog niets daarvan. Hij kruipt voor Esau, hoewel God hem heeft ontwapend, - keert terug naar zijn oude bedrog, zegt hem dat hij hem naar Seir zal volgen, en gaat in een andere richting, om hem een huis te bouwen in Sukkot, dat hij weer verlaat om zijn tent op te slaan in Sichem op een stuk grond dat hij koopt, om daar een diepe oneer te ontmoeten, en getuige te zijn van de bloedige vergelding ervan, machteloos om het af te wenden.

De kracht van zijn naam is duidelijk dat hij die nog niet heeft. Zijn altaar verkondigt dat God zijn God is (El-elohe-Israel); maar dit, zo lijkt het, gebruikt hij alleen om onbeschaamder dan voorheen op zijn eigen wegen te wandelen: zijn huis in Sukkot, zijn aankoop in Sichem, beide vertellen hetzelfde verhaal. Hij is nu nauwelijks de pelgrim, en het verliezen van zijn afzondering Dina verontreinigd wordt. De slachting van de Sichemieten volgt: oordeel zo wreed, en met zo'n bedrog erin, dat het zelf vervloekt wordt verklaard door de Geest van God in Jacob nadien. En nu wordt hij uit zijn gemak en veiligheid geschud, en opnieuw in nood en angst gestort. Gods genade zal hen die het niet heilig zullen gebruiken, niet troosten.

Maar nu komt Hij weer binnen en onthult het middel: 'Sta op, ga op naar Bethel en woon daar, en maak daar een altaar voor God die aan u verscheen toen u vluchtte voor het aangezicht van Esau, uw broeder.' Ja, hij was Bethel, Gods huis, vergeten bij het bouwen van zijn eigen huis; hij moet naar een hoger niveau klimmen en zijn altaar bouwen voor El-Bethel - de God van zijn eigen huis. Tot nu toe had hij alleen een God gekend die hem toebehoorde; nu moet hij leren en erkennen dat hij bij God hoort. Het verschil is meteen duidelijk: de valse goden die in Sichem werden getolereerd, ondanks zijn altaar daar, moeten nu worden weggedaan en ze moeten rein worden. Dan gaat de vrees van hun harten over naar die van de volken om hen heen, en ze reizen in vrede naar Bethel.

Alles laat zien dat hij nu werkelijk het doel heeft bereikt. Al zijn reizen in het land worden overgeslagen in de rustige woorden die hem behandelen alsof hij er net terug is: 'En God verscheen opnieuw aan Jakob, nadat hij uit Paddan-Aram was gekomen.' Hij had eerder met

hem gesproken, eerder met hem geworsteld, hem eerder gezegend, en Jakob had gezegd dat hij Zijn gezicht had gezien bij Peniël, in het donker, waar hij het niet kon zien! Maar nu verschijnt God aan hem, en, alsof hij wilde laten zien hoe praktisch ineffectief Peniël was geweest, geeft hij hem opnieuw de naam die hij hem daar had gegeven. 'En God zeide tot hem: Uw naam is Jakob' - nog steeds Jakob! - 'uw naam zal voortaan niet meer Jakob heten, maar Israël zal uw naam zijn. En Hij noemde zijn naam 'Israël'.' Zo leren we dat als zwakte het geheim van kracht is (zoals het is), het alleen kracht is om in Gods wegen te wandelen. Israël moet naar Bethel komen om Israël te zijn. Hoe goed om dit te onthouden!

En nu openbaart God Zichzelf almachtig, zoals bij Abraham, en bevestigt aan hem de belofte die Hij aan Abraham had gedaan; en Jakob richt zijn stenen pilaar op en giet zijn drankoffer en olie erover; en ook hij noemt de plaats opnieuw - Bethel, alsof hij het nooit eerder had genoemd. En ook niet verstandig dat hij dat had gedaan.

En nu vinden we Benjamins geboorte en Rachels dood in Efrath: een opmerkelijke combinatie van dingen op deze plaats! Efrath betekent 'vruchtbaarheid', want nu moet Israël vruchtbaar zijn. Maar hoe? Benjamin is Christus in macht op aarde, zoals we hebben gezien: Christus in ons is onze macht. Opdat wij die mogen hebben, gaat Rachel zelf voorbij; want Rachel symboliseert, zoals we hebben gezien, die subjectieve staat waarnaar we op zoek zijn, maar die, als een substantiële aanwezigheid bij ons, moet voorbijgaan (zoals Abel plaats maakte voor Seth), zodat Christus alleen onze bezigheid kan zijn. Nogmaals, het 'ik, maar niet ik', waaraan we steeds weer herinnerd moeten worden.

Deze waarheid, de val van Ruben, - 'mijn macht, het begin van mijn kracht, de uitmuntendheid van waardigheid en de uitmuntendheid van macht,' zegt Jacob daarna, - bevestigt van de andere kant. Het is een meer nadrukkelijke 'Enos.' Maar hier komt deze nieuwe naam van Jacob prachtig uit. Hij is helemaal wakker, maar zonder een murmeling buigt hij zijn hoofd voor zijn eigen oneer, - 'Israël hoorde het.'

En zo eindigt deze geblokte geschiedenis met Mamre en met Hebron, waar Izaäk nu zijn plaats aan hem afstaat als het vat van getuigenis voor God op aarde. Pas nu is hij gereed om de plaats in te vullen.

Maar voordat het verhaal wordt afgesloten als beëindigd, wordt Esau's zaad ons getoond voor vele generaties, voortijdig rijpend tot hertogen en koningen. Isaaks profetie wordt, in een deel ervan, spoedig vervuld. Esau verlaat Kanaän voor Seir, en zijn nageslacht zal spoedig, zoals hun namen lijken te laten zien, leven van hun zwaard in deze onvruchtbare streek. Twee teksten hebben hier voor ons een speciale betekenis: ten eerste, dat 'Esau zijn vrouwen en zijn zonen en zijn dochters nam, en alle personen van zijn huis, en zijn vee, en zijn beesten, en al zijn bezit dat hij had verkregen in het land Kanaän, en ging het land in voor het aangezicht van zijn broer Jakob;' terwijl het gedeelte wordt afgesloten met een vers dat, in zijn beknoptheid, boekdelen spreekt voor het oor dat hoort, door Jakobs gedeelte te contrasteren met dat van zijn broer, - 'En Jakob woonde in het land waarin zijn vader een vreemdeling was - in het land Kanaän.'

Onderverdeling 7. (Gen. 37:2 - 50) Jozef

Het Christusleven ontwikkelde zich volledig naar het 'beeld'.

Jozef presenteert, in de hoofdlijnen van zijn leven, een compleet contrast met Jacob. Zoals de een ons de vrucht van het vlees laat zien, hoewel in een heilige, geeft de ander ons de vrucht van de Geest. Het is dus geen wonder dat als hij de ontwikkeling van het Christus-leven in ons portretteert, hij ook, vollediger dan welke andere van deze Genesis-biografieën dan ook, het leven van Christus Zelf zou moeten weergeven. Er is in dit opzicht een zeer substantiële overeenkomst tussen de massa van uitleggers, van de zogenaamde 'vaders' naar beneden. Alleen in details is er echt ruimte voor twijfel.

De individuele toepassing, hoewel gemakkelijk te zien zoals daar, is in de details vaak erg moeilijk te volgen; maar de reden hiervoor is eenvoudig: het is ervaring die ons grotendeels deze typen van het innerlijke leven ontvouwt, en in deze ervaring schieten we helaas tekort. En toch kan het ook goed zijn dat (zoals we net hebben gezien in Benjamin), in het stadium waarin we zijn gekomen, het objectieve grotendeels de plaats inneemt van het subjectieve; de ziel bevrijd van zelfbezigheid is helemaal ogen, helemaal oren, voor haar Object. Zo heeft de apostel Johannes ook menig woord voor de baby's en de jonge mannen, geschikt voor hun behoefte; terwijl hij tot de 'vaders' eenvoudig zegt en herhaalt: 'Gij hebt Hem gekend die is van het begin af.' (1 Johannes 2) Hoe het ook zij, we zullen ontdekken dat het grotendeels met het beeld van Christus Zelf is dat we in de geschiedenis van Jozef zullen worden opgenomen.

Jozefis, zoals we al zeiden, het beeld van wat in wezen de martelaarsgeest is, wiens moed getoond wordt in volharding, in het onwrikbaar onder ogen zien van de consequenties. In hem heeft geduld haar volmaakte werk, en zo, als resultaat, stijgt hij op tot meesterschap over alles om hem heen, omdat hij eerst meester is over zichzelf, en ontvangt van Gods hand, neemt de dingen niet in zijn eigen hand. In de zegen van Jakob aan het einde, wordt hij goddelijk afgebeeld, zoals hier overwogen, als degene die gescheiden is van zijn broeders, die de boogschutters hebben gegriefd en beschoten en gehaat; maar zijn boog verbleef in kracht, en de armen van zijn handen werden sterk gemaakt door de handen van de Machtige van Jakob.

Hier vinden we inderdaad Jozef als Jakobs zoon, en Jakobs les die volledig geleerd moet worden. Wat een vruchtbaar iemand! en hoe de takken over de muur reiken, hun vrucht afgevend binnen geen nauwe omheining, maar om vrijelijk te worden geplukt! Want wie mag zulke vrucht niet verzamelen? Niet door het uitoefenen van veel wijsheid, het aanboren van innerlijke bronnen, maar eenvoudigweg door 'de zwakheid van de mens die op God wacht'. En wie mag niet op Hem wachten?

Hij lijkt erg op Isaak in dit opzicht, dat het pad van overgave leidt naar dat van de grootste zegen. En dit is Gods constante weg.

Zes secties brengen ons nu naar het einde van het boek. Laten we ze apart nemen.

Sectie 1. (Gen. 37:2-36)

Gods raad en de opstand van de mens

Het eerste gedeelte laat ons Gods raad zien met betrekking tot Jozef en de opstand van de mens daartegen. Het eerste beeld dat we van Jozef hebben, is dat hij op zeventienjarige leeftijd de kudde voedt samen met zijn broers. De typische heerser voor God is altijd de herder. Maar Hij is met de kinderen van de dienstmaagd, - een belangrijke uitdrukking van Israëls toestand, misschien zowel politiek als geestelijk, toen onze Heer in het vlees kwam. Ook gescheiden, is Jozef moreel ver van hen verwijderd, net als bij de Heer, de grond van de na-scheiding aan hun kant, niet aan de zijne. 'De wereld haat mij, omdat ik van haar getuig dat haar daden slecht zijn.'

Hij wordt ook gehaat als het speciale object van de liefde van zijn vader, waarvan de geborduurde mantel de uitdrukking is. Het is niet precies 'van vele kleuren', noch een naadloos gewaad uit één stuk zoals kenmerkend de Heer droeg. Het is een 'tuniek van stukken', wat verscheidenheid impliceert, en ik denk dat het zou verwijzen naar de veelvuldige krachten die zich in de Heer toonden in die machtige werken waarvan Hij sprak als 'van de Vader' (Joh. 10:32; Joh. 14:11), en waarvoor Zijn broeders naar het vlees Hem met haat nastreefden.

De dromen komen als een derde aansporing tot haat, - waarin God de toekomstige suprematie van de geliefde van de vader bekendmaakt. Dit is gemakkelijk te lezen. Samen geven deze drie tekenen ons de Heilige, object van de liefde van de Vader, gehaat om Zijn heiligheid, gehaat om Zijn glorieuze werken, gehaat om de aankondiging van Zijn komende glorie.

Zijnde, zoals Hij is, plaatst Zijn liefdesmissie aan Zijn broeders, als gezonden door de Vader, Hem in hun handen. Hij gaat uit het 'dal van Hebron' ('gezelschap'), de plaats van deelname met de Vader,

om hen te vinden, niet in Sichem ('schouder'), in onderwerping aan God, Zijn juk opnemend; maar in Dothan, dat sommigen (terecht, denk ik) opvatten als 'wetten'; niet in de zin echter van 'voorschriften' - morele, geestelijke leiding, zoals de goddelijke wet (de thorah) was, - maar van keizerlijke 'decreten.' Voor Israël naar het vlees, weg van God en van de ware geest van gehoorzaamheid, was het goddelijke woord zo geworden.

In Dothan worden dan de broeders van Jozef gevonden, en zij raden onmiddellijk aan hem te doden. In feite werpen zij hem in een put, maar die houdt geen water vast - 'Het is ons niet geoorloofd,' zeiden de Joden tot Pilatus, 'om iemand ter dood te brengen;' en daaruit trekken zij hem, om hem aan de Ismaëlieten te verkopen. Zo werd de Heer door Israël overgebracht naar de heidenen.

Hoe treffend is die aanraking in dit verschrikkelijke beeld, 'En zij zaten neer' - met Jozef in hun kuil - 'om brood te eten!' Hoeveel verschrikkelijker is het geval van de Farizeeër-vervolgers, die 'niet in de rechtszaal wilden gaan, opdat zij niet verontreinigd zouden worden, maar opdat zij het Pascha konden eten!' De geschiedenis herhaalt zich inderdaad, omdat elke generatie slechts de herhaling is van de vorige: zoals Achab, Israëls slechtste koning, uiteindelijk slechts was, wat zijn naam betekent, zijn 'vaders broer.'

Zo wordt Jozef 'afgescheiden van zijn broeders.' In de individuele toepassing, hoewel de details minder duidelijk zijn, is de algemene gedachte eenvoudig. 'Uitverkorenen van God, heilig en geliefd,' in de wereld waar we doorheen gaan, is alles vijandig aan de ontwikkeling van dat wat van God is. Hij die zichzelf afzondert van het kwaad, maakt zichzelf tot een prooi;' en afscheiding van het kwaad is een

fundamenteel principe van de goddelijke natuur. Daarom zou vervolging voor gerechtigheid moeten worden aanvaard als het noodzakelijke resultaat voor het volk van God in een wereld zoals de huidige.

Maar voor die ware Jozefs in wie de soldaat-'deugd' is ontwikkeld, die met onbuigzaamheid van doel door alle moeilijkheden op het pad van het geloof heen dringt, zal er een scheiding worden gevonden (niet uitgenodigd) van hen die niet de wereld zijn, maar, hoewel uitverkoren, nog steeds conformiteit aan haar wegen beoefenen. Nee, iemands broeders zijn, helaas! vaak in dit geval vijandiger dan de wereld zelf, juist omdat hun geweten meer wakker is voor een getuigenis dat zichzelf veroordeelt. Zo moeten de Jozefs binnen de kring van beleden christelijke gemeenschap nog steeds discipelen van het kruis zijn. Hun pad is niet louter individueel, zoals het pad van het ware geloof altijd moet zijn, maar ook eenzaam, behalve alleen voor de God met wie ze wandelen, en inderdaad omdat ze ervoor hebben gekozen om met Hem te wandelen. Toch is het zo een pad van de diepste zegen.

Sectie 2. (Gen. 38)

Juda's scheiding van zijn broeders en vernedering

Op dit punt wordt de geschiedenis van Juda geïntroduceerd, die als die van Juda op zichzelf al betekenisvol is. Israël (de tien stammen) heeft er lange tijd geen gehad: de Joden vertegenwoordigen voor ons het hele volk. Hier, aan het begin, scheidt Juda zich af van zijn broeders en verbindt zich met de Kanaäniet - de 'koopman' - door te trouwen met de dochter van Suah (of 'rijkdom'). Deze namen

geven ons ongetwijfeld in gewone taal de kenmerken van de natie voor deze eeuwen sinds het kruis! Zijn zaad wordt echter op aarde voortgezet, hoewel Gods toorn rust op de eerste twee zonen (wiens namen kunnen spreken, Er, van 'vijandschap' en Onan, van 'ongerechtigheid'), terwijl de derde zoon, Shelah ('spruit?'), spreekt van goddelijke kracht in de opstanding, het uit de dood halen. Zo wordt een overblijfsel bewaard.

Het verhaal van Tamar laat ons zien hoe, op Gods wonderbaarlijke manier van genade, Christus in verbinding komt met Juda, en zo is het haar naam die voorkomt in de geslachtsregisters van de Heer in het evangelie van Mattheüs, de eerste van die vier vrouwennamen, wier aanwezigheid daar de genade demonstreert die zich heeft gebogen om mensen aan te nemen. Elk van deze vier heeft zijn eigen onderscheidende evangeliekenmerk om naar voren te brengen, zoals elders wordt getoond.

Het is Tamars zonde die haar binnenbrengt, zoals het Rahabs geloof is; terwijl voor Ruth om binnen te komen, de zin van de wet met betrekking tot de Moabieten opzij moet worden gezet, en Bathseba - zelfs genoemd als de vrouw van Urias - laat ons genade zien die zelfs over de zonde van een gelovige zegeviert. Een redding voor zondaars, - door geloof, - los van de wet, - en eeuwig: dit is wat de eenvoudige invoeging van deze namen verklaart. Tamars zonde was juist hetgeen haar in de geslachtslijn van de Heer bracht: en als zondaars hebben wij eenvoudig recht om ons te verheugen in een werk dat voor zondaars is volbracht. Juda zal, op een dag die nabij is, zijn recht vinden, niet in wettelijke gerechtigheid, noch in loutere

afstamming van Abraham, maar in de waarheid die God hier voor ons heeft benadrukt.

Sectie 3. (Gen. 39 : - 41:52)

Zafnath-Paaneah, 'de Onthuller van geheimen'

Met het volgende gedeelte keren we terug naar Jozef, om Christus in verband te zien met de heidenen. Het is duidelijk dat, zo bekeken, er geen continuïteit is met het zevenendertigste hoofdstuk, maar op een of andere manier een nieuw begin. Zelfs de positie van Jozef, onder een Egyptische meester, kan ons herinneren aan de woorden van Zacharia, waarvan ik, met anderen, geloof dat ze bedoeld zijn voor Christus: 'De mens heeft mij als slaaf verworven van mijn jeugd af.' (Zach. 13:5, Hebr.) Let hier op, er staat niet: Israël: de nederige dienst waartoe Hij zich heeft gebogen, heeft de breedste reikwijdte. Maar wat voor reactie kreeg deze dienst van de mens? 'Wat zijn die wonden in Uw handen? Die waarmee ik gewond werd in het huis van Mijn vrienden.'

Met Jozef erin wordt het huis van de Egyptenaar door God gezegend; maar met Christus die erin diende, hoe onuitsprekelijk werd de wereld gezegend! Alle macht was daar, en manifesteerde zich, die de behoefte van de mens, hoe groot en gevarieerd ook, had kunnen veranderen, en nog zal veranderen, in een gelegenheid voor de vertoning van de rijkdom van goddelijke liefdevolle genade. Maar het hielp niet om het hart van de mens tot God te keren: valse getuigenis werpt Jozef in Faraó's gevangenis, waar echter opnieuw alle dingen onder zijn hand komen; terwijl de Heer onder valse beschuldiging afdalt in

een donkerder gevangenis, om als gevolg daarvan Zichzelf te manifesteren als Meester van alles daar.

Een hogere macht dan die van de mens werkte onder dit alles in Jozefs geval. Het pad van vernedering zou voor hem eindigen in glorie; het verdriet van de weg zou eindigen in vreugde - de eigen vreugde van de liefde om te dienen in een hogere sfeer. 'God heeft mij voor u uit gezonden om het leven te behouden,' zegt hij daarna tegen zijn broeders; en hij die zich in de gevangenis openbaart als de tolk van de geest van God, is als zodanig gekwalificeerd om de middelen van de troon van Egypte te beheren, ter verlichting van de nood die de wereld te wachten staat.

Dit alles kan gemakkelijk worden gelezen als typerend voor de Heer, alleen zijn de schaduwen van het beeld hier onmetelijk donkerder, zoals de lichten onuitsprekelijk helderder zijn. Vanuit de vernedering en doodstrijd van het kruis, waarin Hij de tolk is van de rechtvaardige ondergang van de mens enerzijds, en van de genade voor hem anderzijds, komt de nederige Dienaar van de menselijke nood naar voren om te dienen als de Wijsheid en Kracht van God op een troon van genade.

Zeven jaren van overvloed, gevolgd door zeven jaren van hongersnood, die hen zullen verslinden, - zo luidt de profetie van Faraó's droom. Zelfs nu geniet de wereld nog van haar overvloedige jaren, en gelooft ze weinig in haar duidelijk voorspelde toekomst. De tijd van hongersnood is niettemin niet ver weg, die de hulpbronnen zal manifesteren van Hem die dan als enige bekwaam zal worden gezien om aan haar vreselijke eisen te voldoen. In die tijd van zware beproeving zal zowel Israël worden teruggebracht tot Hem die zij

hebben verworpen, als de wereld onderworpen aan de troon wiens voorziening van genade Hij bedient.

Maar eerst, en zodra hij ooit verheven is, horen we over nieuwe relaties voor Jozef: 'En Farao noemde Jozefs naam Zafnath-Paaneah; en hij gaf hem tot vrouw Asnath, de dochter van Potifera, de priester van On; en Jozef trok uit over heel Egypte.' De gegeven naam kunnen we opvatten als Hebreeuws, en in de betekenis die er vroeger aan gegeven werd, 'Onthuller van geheimen.' Wat een kostbare titel voor Hem die ons de geheimen van het hart van God heeft onthuld! En het is vooral toepasselijk in verband (zoals de tekst suggereert) met Jozefs heidense huwelijk.

Tot het christendom behoort bovenal de onthulling van de goddelijke 'mysteriën.' De 'geheimenissen van het koninkrijk', het 'grote mysterie' van Christus en de Gemeente, 'het mysterie van Zijn wil ... voor het bestuur van de volheid der tijden, om alle dingen in de hemel en op de aarde in Christus te leiden' (Matt. 13:11; Ef. 5:32; Ef. 1:9-10) worden ons voor het eerst gegeven in deze christelijke dagen, terwijl Hij Zelf, in Zijn eigen persoon en werk, het 'geheimenis van de godsvrucht' is.

Zelfs de valse kerk eigent zich dit idee van mysterie toe (hoewel alleen om het te verdraaien) (Openb. 17:5); terwijl de apostel geen betere waardering voor zichzelf en anderen wenst dan 'als dienaren van Christus en rentmeesters van de geheimenissen Gods' (1 Kor. 4:1). Voor ons openbaren zelfs de opgeslagen schatten van de vorige bedeling zich, en dingen die Israël overkwamen, overkwamen hen als typen en zijn opgeschreven tot onze waarschuwing, over wie de einden der eeuwen gekomen zijn (1 Kor. 10:11). Al deze dingen

zijn onderpanden voor een nieuwe relatie, vertrouwelijkheden, onuitsprekelijk kostbaar, van het hart van Christus (Joh. 15:15). Hij is inderdaad de Openbaarder van geheimen; geen waarachtigere of zoetere naam voor Hem die het behaagd heeft om in deze overvloedige dagen vóór de tijd van de hongersnood in de wereld een heidense bruid te nemen.

Tegelijkertijd, als aangetoond kan worden dat de titel van onze Jozef in het Egyptisch de betekenis heeft van 'Redder van de wereld', hoeven we die niet te verwerpen. Dit is inderdaad het uiterlijke aspect waarin Christus nu wordt geopenbaard.

Wat Asenath betreft, als de betekenis van haar naam slechts speculatie is, zijn die van haar twee zonen zeer betekenisvol. Geboren vóór de hongersnood, en terwijl Jozefs broers nog vreemden zijn voor zijn verhoging, 'noemde hij de naam van de eerstgeborene Manasse, - want God heeft mij al mijn arbeid en heel het huis van mijn vader doen vergeten;' terwijl 'de naam van de tweede hij Efraïm noemde, - want God heeft mij vruchtbaar gemaakt in het land van mijn ellende.'

Voor Zijn Gemeente, Zijn hemelse bruid, is Hij tevreden geweest om te zijn alsof Hij Zich Zijn relatie met Zijn volk van ouds niet herinnerde. De draad van de profetie ligt losgeweven in de spoel van de tijd, alsof het wiel ervan voor altijd was gestopt. Waarom deze schijnbare vergeetachtigheid van de kant van Hem die nooit slumert of slaapt? Zeker, geen verandering; maar het nastreven van eeuwige doeleinden, die volbracht zijn, zal Israël het aangezicht aanschouwen van Hem die zij hebben doorstoken, en een fontein zal ook voor hen geopend zijn voor zonde en voor onreinheid.

In de individuele toepassing kunnen we wederom niet veel in detail treden. We kunnen inderdaad gemakkelijk zien hoe de wijsheid van God, en Zijn macht in mate ook, bij iemand als ons type verblijven. Hij is meester van de omstandigheden waardoor hij soms overmeesterd kan lijken. Alle dingen dienen noodzakelijkerwijs Hem die altijd bij hem is, tevreden om, door schijnbare nederlaag, Zijn zekere, eeuwige overwinning te vinden. Door alles heen bereidt hij zich voor op de plaats waar uiteindelijk zijn broeders aan hem zullen worden teruggegeven, en ook de wereld de zijne zal zijn; want wanneer Christus regeert (waarvan we hier de beelden en typen hebben getraceerd), zullen Zijn heiligen met Hem regeren.

Sectie 4. (Gen. 41:50 – 47:26)

De dagen van hongersnood

Nu komt de tijd van hongersnood; en wanneer Gods oordelen op aarde zijn, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren. Niet in de overvloedige tijden van het christendom zal de wereld zich als geheel tot God wenden; en daarom komen droogte en hongersnood uit dezelfde hand die, onbekend, de zegen schonk. De huidige bedeling, afgesloten door de verwijdering van de gemeente om bij haar Heer te zijn, de tijden van de heidenen zullen eindigen, zoals de Heer Zelf voorspelt (Luk. 21:25-27): ‘En er zullen tekenen zijn aan de zon en aan de maan, en op de aarde benauwdheid onder de volken met verbijstering, de zee en de golven brullen; het hart der mensen zal bezwijken van vrees en van het zien naar de dingen die over de aarde komen; want de machten der hemelen zullen bewogen

worden; en dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen in een wolk, met macht en grote heerlijkheid.’

Voordat Hij verschijnt, en te midden van alle beproevingen van een tijd zoals de wereld nog nooit heeft gezien, zal Israël zich voorbereiden om haar verworpen Heer te erkennen en te ontvangen. En dit is wat we afgebeeld vinden in de hoofdstukken waar we nu zijn aangekomen. De manier waarop het hier wordt uiteengezet, toont zeker de goddelijke interesse in hun herstel, vol van ontroerend medeleven zoals ze bekend zijn.

De hongersnood in alle landen bereikt ook Kanaän, en Jozefs tien broers komen naar Egypte om koren te kopen. We zijn allemaal bekend met wat volgt, en hoe hun harten en gewetens worden onderzocht door iemand die hen goed kent en liefheeft, maar die zij niet kennen. Ze krijgen inderdaad een tijdelijke voorziening voor hun behoeften, maar laten Simeon in de gevangenis achter, en krijgen het bevel niet meer te verschijnen, tenzij ze Benjamin meenemen.

Hongersnood dwingt hen opnieuw om naar beneden te komen; en deze keer, nadat Juda Benjamin met zijn vader had overgenomen, brengen ze hem ook mee. Ze worden door Jozef, nog steeds onbekend, onthaald; worden weggestuurd met de beker in Benjamins zak; vervolgd en teruggebracht onder beschuldiging van diefstal; Benjamin moet als slaaf van Jozef blijven, maar Juda, wiens hart volledig is bereikt, biedt zichzelf in zijn plaats aan: dan barst Jozefs liefde los; hij maakt zichzelf aan hen bekend; ze bekennen hun zonde, worden verzoend en getroost met zijn liefde.

In dit alles is het duidelijk hoe alles draait om Benjamin en hun toestand ten opzichte van hem. Dit wordt de test van hun toestand. De kracht voor hun bevrijding ligt echter alleen in Josephs hand, en hun oefeningen met betrekking tot Benjamin neigen er allemaal toe om het geweten en het hart wakker te schudden met betrekking tot hun zonde tegen Joseph. De sleutel tot de typische interpretatie is hierin te vinden: -

Jozef is Christus zoals wij Hem kennen, eens verworpen en lijdend, nu verheven: dit is Hij die Israël niet kent. Een Christus die eenvoudig triomfeert en regeert op aarde, is de Benjamin die onder hen wordt gevonden, hetzij in de dagen van de verwerping van de Heer of in de laatste dagen. De Overwinnaar waar ze op voorbereid waren; de Lijder die voor Hem moet gaan - zonder hun eigen diepe behoefte te kennen - hebben ze geweigerd. Toch zijn de twee werkelijk één, en voor hen kan de Overwinnaar niet zijn totdat ze de Lijder ontvangen: niet het geloof van een Lijder alleen, maar degene die dit is geweest. De macht ligt bij Jozef, niet bij Benjamin.

Maar het hart van Jozef verlangt naar Benjamin, dat wil zeggen, Christus verlangt ernaar om deze kracht voor hen te tonen; maar daarvoor moeten ze tot bekering worden gebracht, en Hij gebruikt hun ideale, profetische Messias om hun harten terug te brengen naar Hemzelf, de ware.

Te midden van de smarten van de laatste dagen zal dit voor hen worden volbracht. Hij die, onbekend, hen zoekt, zal hen doen beseffen dat hun Benjamin Benoni is - 'de zoon van mijn smart,' en dat als de vrucht van hun eigen zonde. (Gen. 44:16) Benjamin wordt van hen weggenomen: zij hebben hun deel in de Messias

verloren omdat zij Hem hebben verworpen. Alle diepten van Juda's hart worden beroerd; en in zijn doodstrijd voor Benjamin wordt hij ontmoet en overweldigd door de openbaring van Jozef. Zij zien op Hem die zij hebben doorboord, en treuren om Hem zoals iemand treurt om zijn enige zoon, en een fontein voor zonde en onreinheid wordt voor hen geopend. Maar dit brengt de hele natie in zegen onder Christus.

Hierna lezen we over de ondergang van Egypte zelf onder het direct gezag van de troon. Het volk, bankroet door de hongersnood, ontvangt zijn land terug van de milddadigheid van de koning, en geeft hem een vijfde van de opbrengst terug als teken van hun schuld aan de genade die ze hebben ontvangen. Zo zal de wereld, onder Christus, haar plaats vinden in ware zegen voor God. In het weergegeven een-vijfde worden we nogmaals herinnerd aan de Abrahamitische 5, - de onmacht van het schepsel en de almacht van God, - het ene deel een erkenning van goddelijke soevereiniteit. Als we het als twee tienden nemen, kan het ons herinneren aan de dubbele claim van God op ons - door schepping en door verlossing. Dit zal de wereld in de komende dag erkennen.

Sectie 5. (Gen. 47:28 - 49:27)

De morele conclusie: het doel is de weg

Het vijfde deel, bijna het einde van het hele boek, is Deuteronomisch van karakter en geeft morele resultaten. Hier is Jacob opnieuw, in plaats van Jozef, de centrale figuur, zijn dag verlicht aan het einde met een serene zonsondergang. Hij sterft op honderdzevenenveertigjarige leeftijd, een getal dat niet zonder betekenis is, mogen we geloven, in

zijn 7 x 7 x 3, het getal van volledige voltooiing geïntensiveerd, met dat van goddelijke manifestatie. Met hem is het enkele, eenvoudige, patriarchale leven beëindigd, is de eerste divisie van deze primitieve goddelijke geschiedenis voorbij.

In de eerste plaats hebben we hier de gelofte die Jakob van Jozef eist, dat hij begraven zal worden in Kanaän, in het graf van zijn vaderen. Hij verbindt zichzelf dus met hen als wachtend, zelfs in de dood, op de vervulling van de belofte. Zo is de belofte een belofte van leven die de dood niet kan overwinnen of ongedaan kan maken.

Vervolgens hebben we de zegen van Efraïm en Manasse, in wie Jozef het dubbele deel van het geboorterecht ontvangt, terwijl Ruben het verloren heeft. (1 Kron. 5:1-2) Het laat zien hoe Jozef zijn naam vervult, namelijk 'toevoegen' of 'vermeerderen'. Dit is inderdaad de prachtige les van zijn leven. De wet van geestelijke toename vinden we in hem, zoals aangegeven door de naam van zijn zoon, 'Efraïm.' - 'vruchtbaarheid.' Maar de weg naar vruchtbaarheid is door 'Manasse' - 'vergeetachtigheid', zoals bij de apostel: 'Vergetend wat achter is, jaag ik voort.' (Fil. 3:13-14) Manasse is in feite de eerstgeborene; maar zoals het doel groter is dan de middelen, zo is Efraïm, in de geest van God, groter dan Manasse. De natuur zou bij ons, zoals in Jozef hier, vaak zo'n simpele conclusie weerstaan. Manasse is vóór Efraïm in feite het principe van ascese in alle tijden.

In de derde plaats hebben we de zegen van de stammen als geheel, waarin, vanuit hun karakters zoals reeds getoond, of hun namen als karakteraanwijzing, hun toekomst wordt voorspeld. Zo toont de regering van God zich overal.

In de opsomming hebben we eerst de zonen van Lea, dan die van de dienstmaagden vermengd met elkaar, en dan Rachels kinderen. Dit zijn duidelijk drie afdelingen.

Van Lea is Ruben de eerstgeborene; maar net als de macht van de natuur die gevallen is, wordt hij noodzakelijkerwijs van zijn primaat afgezet: we hebben gezien dat Jozef hier krijgt wat Ruben verliest; de twee zijn tegengesteld. Ruben vertegenwoordigt niet het vlees, - want God zegent het vlees niet; maar de waardigheid van de natuur, - van de mens als natuurlijk, nu inderdaad gevallen, maar niet noodzakelijkerwijs gevallen. En de adel van de mens ligt wezenlijk in die intelligente wil, die alleen 'wil' is, en zonder welke hij de loutere machine zou zijn die door andere handen wordt bediend, of de boot die zonder roeispaan of roer drijft.

Ruben - 'zie een zoon' - is dus mens in datgene wat hem tot de 'nakomeling van God' maakt, Zijn beeld, - niet alleen een oorzaak, maar een veroorzaker. Zonde is binnengekomen, helaas! en zijn wil is eigen wil geworden - een onafhankelijke energie met 'ijdelheid' erop gestempeld; een 'opborrelen', zoals het woord 'onstabiel' hier van Ruben wordt gezegd, betekent werkelijk, dat niet schroomt de mens zelf, de bron ervan, te schande te maken en te bezoedelen. Zo heeft de wil in de mens zijn waardigheid verloren en is zijn degradatie geworden; en dat wat zijn glorie is als de mens verlaagt hem onder het beest. Want inderdaad is zijn superioriteit noodzakelijkerwijs verbonden met deze macht tot zelfvernedering, die het beest niet heeft.

Maar men kan zich afvragen, Waar is de zegen van Ruben in dit alles? Want er wordt van alles gezegd: 'Iedereen zegende hij overeenkomstig

zijn eigen zegen,' - dat wil zeggen, overeenkomstig wat in elk geval zegen zou zijn. Voor Ruben moet het dan gevonden worden in deze ontbering van de zijne. Wanneer de wil zijn vernedering aanvaardt, - wanneer wij zeggen, maar om een andere reden dan die welke de Heer het deed zeggen, ' Niet mijn wil, maar de Uwe!' dan is hij gezegend, en keert zijn glorie tot hem terug.

Voor Israël vertegenwoordigt Ruben, wat de bedelingen betreft, de tijd van zijn energieke jeugd, toen het op grond van het eerste verbond, dat wil zeggen, uit eigen verantwoordelijkheid, door zijn verdorvenheid werd afgezet van de voorrang onder de volken waarmee God het had begiftigd, en het geboorterecht overging op Hem die het alleen kan onderhouden; hier kon de zegen alleen worden verkregen in hun vernedering.

Geweld volgt noodzakelijkerwijs op corruptie, zoals Simeon en Levi Ruben volgen. Ze zijn verenigd, als broeders die het goed met elkaar eens zijn in karakter, en werkelijk verenigd op die vreselijke gelegenheid waar Jacob hier zo energiek over spreekt. Let op hoe de gedachte van overeenkomst - confederatie - doorloopt in wat er gezegd wordt, en hoe het lot over hen, dat, zoals in Rubens geval, werkt voor zegen, is om te worden ontbonden, 'verdeeld', 'verstrooid'.

Om in eenzaamheid, individualiteit, zwakte te worden gebracht, zou de berisping en het middel zijn voor die 'kracht' die voortkomt uit 'vereniging', en die zich zo voortdurend manifesteert in daden van geweld. Het geweten is individueel, en brengt God binnen. De zwakte van individualiteit maakt Hem onze noodzakelijke hulpbron. Maar zo wordt het hoogste karakter van de mensheid erdoor ontwikkeld. Confederatie vernietigt het individuele geweten, begint

in ambacht, en ontwikkelt zich tot tirannie naarmate macht wordt verworven. Het noodlot is hier de remedie, en moet Simeon en Levi terugbrengen naar de ware betekenis van hun namen: Simeon - 'horend', om het antwoord te vinden dat God geeft op menselijk gebed; en Levi - 'verbonden', om alleen de banden te erkennen die goddelijke oorsprong en sanctie hebben.

Hier is dan de relatie met anderen de vraag, zoals bij Ruben, wat de mens in zichzelf is. In het goddelijke leven moeten beide worden ontmoet; en iemands associaties komen in belangrijkheid pas op de tweede plaats na de fundamentele vraag: Wie is mijn Meester? Inderdaad, de eerste vraag die werkelijk beantwoord wordt, beantwoordt alles; maar omdat wij er zo weinig werkelijk op antwoorden, zou God ons met de een op de ander willen onderzoeken, totdat Hij ons alles heeft getoond.

Dispensationeel vinden we hier, zoals het lijkt, de geschiedenis van Israël tijdens de tijd van de Richters, en tot David. Coalities en verdeeldheid, strijd en geweld, vullen deze periode: er is geen koning, en geen echte wending tot God.

De zegen van Juda komt op de derde plaats. 'Juda', zoals we weten, betekent 'lof', Lea zei, toen ze hem baarde, 'Nu zal ik de Heer loven.' Het is opvallend om te zien in de geschiedenis van het volk waarvan deze zegeningen ons de algemene schets geven, hoe, toen Juda aan de macht kwam met David, de aanbidding van Jehovah herleefde. De ark in de dagen van Saul de Benjaminit was nooit onderzocht. (1 Kron. 13:3) David bracht hem met vreugde naar Jeruzalem, en Salomo bouwde het huis waarin hij werd ingebed. Toen het grote schisma kwam, en de tien stammen achter de gouden kalveren aan

gingen, bleef Juda tot nu toe trouw. David was zelf Israëls zoete psalmist, en heeft de heiligen van elke generatie sindsdien lofliederen gegeven die nooit oud worden.

Zo heeft Juda's naam zijn profetische karakter gerechtvaardigd, en de opkomst van de stam tot macht is verbonden met een echte herleving van geestelijke macht, die in Israël altijd de basis was van politieke herleving. Juda zou daarom de scepter niet verliezen totdat Silo kwam (de 'Man van vrede') - Christus die uit Juda voortkwam, en aan Hem zou de gehoorzaamheid van het volk zijn. Dit voert ons duidelijk door de hele geschiedenis van het Oude Testament, en naar het Nieuwe, terwijl dan (hoe vreemd het ook mag lijken) Juda's scepter, zo wordt geïmpliceerd, zou verdwijnen, precies op het moment dat de komst van Christus het permanent zou lijken te maken. We kennen de reden goed, en zien nogmaals hoe profetie zichzelf rechtvaardigt. De Messias komt tot het Zijne, en wordt verworpen en afgesneden.

In zijn individuele toepassing vinden we de geest van lofprijzing als die van kracht - noodzakelijkerwijs, omdat God erin verheven wordt. Het is wat de vijftigste psalm van Zijn kant uitdaagt van Zijn volk: 'Offer God dankzegging, en betaal uw geloften aan de Allerhoogste; ... wie lof offert, verheerlijkt Mij.' Dit is wat het leven kenmerkt dat van God komt, dat het weer terugkeert naar God; en de vreugde van de Heer is altijd het principe van kracht. Een eenvoudige les, maar, oh, dat het geleerd werd! De 'wijn' die zo overvloedig is in het deel van Juda is het teken van een vreugde waarin geen overdaad kan zijn; en de 'melk' kan laten zien dat hier niet alleen sprake is van stimulans, maar ook van voeding, en dat in een vorm waarin zelfs het kleinste kind het kan vinden.

In de vierde plaats komen we bij Zebulon; en opnieuw wordt er duidelijk naar zijn naam verwezen. Het is een 'woning bij', in intimiteit, zoals Lea's gebruik ervan laat zien; maar Jacob gebruikt hier een ander woord, dat op deze plaats duidelijk een slechte betekenis heeft. De primaire betekenis is 'zichzelf neerleggen', en Zebulon doet dit in de haven van de zee - de haven voor schepen, en zijn grens is richting Sidon. Hoewel het idee van welvaart, of op zijn minst het ijverige zoeken ernaar, duidelijk is, moeten we toch voor Israël bedenken dat deze handel met de afgodische naties geen goed teken was, noch in resultaat goed, en haar grens die zich uitstrekt naar Sidon voerspelt gevaarlijke uitwissing van wat Israël van de naties scheidde. Als we op de plaats komen waar het ook gebeurt, is er een duidelijke aanduiding van hoe het volk, zich afgekeerd van hun door God gezonden Verlosser, zich tot de wereld zou wenden.

Wat is hier de zegen voor Zebulon? En wat is het principe dat daaraan ten grondslag ligt, vergelijkbaar met wat we in de eerdere zegeningen hebben gevonden? Openlijk komt God helemaal niet binnen, noch om te zegenen noch om te oordelen, behalve in dit, dat zijn deel van Hem naar hem toekomt in datgene waarvan het duidelijk is dat hij het kiest. En is dit niet vaak voor ons oordeel en zegen in één, wanneer God ons precies datgene toebedeelt wat we verlangen, zodat we de bitterheid van onze eigen wegen kunnen proeven en als gevolg daarvan het geluk van Hem kunnen leren? Het is niet de beste manier om te leren; maar toch is het niet zelden de enige manier waarop we kunnen leren, en God wil ons in ieder geval leren. Wat deze volken voor Israël zouden zijn geweest, zullen we leren in Issachar.

In Issachar vinden we Israël tevreden om de sloof van de heidenen te zijn; iemand die Gods juk niet zou verdragen en dat van mensen tam aanvaardt. Ook hier wordt de naam verzwegen: ‘daar is beloning;’ gemak en winst zijn alleen wat gezocht wordt. Hoe trouw aan het karakter van het ongelovige Israël! En dit zijn de bestuurlijke wegen van God, die, onbekend bij hen, toch hun omstandigheden verordent; en dit is duidelijker van Hem, en voor het goede, dan in het geval dat we de vorige keer overwogen.

Dit beëindigt het verhaal van Lea’s zonen, die ons, naar het mij voorkomt, de geschiedenis van Israël geven volgens het vlees totdat de huidige tijd van Gods schijnbare vergetelheid voorbij is, de Gemeente naar de hemel is verplaatst, en het ‘einde van het (Joodse) tijdperk’, Gods bepaalde tijd over hen, waarin Hij hen terugbrengt tot Zichzelf, begint. De kinderen van de dienstmaagden vertegenwoordigen dit, want het is in de tijd van hun laagste degradatie dat Hij redding voor hen brengt. In de eerste plaats hebben we hier Dan; en Dan oordeelt zijn volk als een van de stammen van Israël. Dit is de profetie van de herstelling van het volk tot zelfbestuur, - Dan net als de rest, hoewel de minste van hen allen.

De opkomst van Issachar’s belaste toestand is heel duidelijk. Toch is het juist op dit moment dat hun ergste problemen en hun diepste val worden gevonden. Vandaar het gemengde karakter van de abrupte toespraak. Want het is wanneer de Joden, hersteld, hoewel in ongelof, door heidense hulp, opnieuw een natie zijn geworden, ten minste gedeeltelijk onafhankelijk, dat de laatste antichrist, die beweert hun Messias te zijn, onder hen zal verschijnen (al lang geleden, vanuit deze profetie, verbonden met de stam van Dan). Hij

zal de 'wetteloze' zijn van 2 Thess. 2, en de eigenzinnige koning van Dan. 11. Hij zal 'een slang op de weg zijn, een adder op het pad, die de hielen van het paard bijt, zodat de ruiter achterover valt.' Hier is het satanische karakter duidelijk, en de kreet barst los van Jacob - profetisch, de kreet van het overblijfsel van genade in die donkerste uren voor de dageraad, - 'Ik heb gewacht op Uw heil, o Heer.' Aldus op Hem geworpen, nu is de weg omhoog.

2. Of, 'Gad, een troep zal op hem afstormen, maar hij zal op de hiel afstormen.' Conflict, met uiteindelijke overwinning, wordt hier afgebeeld: de aanvallende vijanden worden op de vlucht gejaagd en achtervolgd.

3. Rustig bezit van het land, en overvloed, volgen met Asher, de 'gelukkige.'

En 4. Naftali is vrij als de hinde, het vrouwtjeshert, niet langer een krijger, met niets te vrezen; en spreekt mooie woorden: want Israëls tong zal ten slotte ook losgemaakt worden, en zij zal woorden van vreugde en lof en zoetheid voortbrengen zoals zij nooit gedaan heeft.

Zo is God binnengekomen en is de zaligheid bereikt; maar we hebben nog Rachels kinderen, als een derde reeks, en we twijfelen niet aan de betekenis van deze. Jozef, degene die van zijn broeders is gescheiden, en Benjamin, de zoon van de rechterhand: deze beiden kennen we, - de Christus die ze niet kenden, nu hun vreugde en roem, en de Christus aan wie ze zich vastklampten, maar wiens afhankelijkheid van de verworpene ze niet kenden. Nu zijn ze samen, de dubbele getuige van een dubbele zaligheid.

1. Jozef, die zij verachtten, is echter de hoofdpersoon hier, wiens vrucht, voor ons onderhouden door de levende kracht van de Geest, over de Joodse muur is gelopen; en zal erover lopen, opdat ook de heidenen zich in Hem mogen verheugen; gegriefd, beschoten, gehaat door de boogschutters, maar Zijn boog blijft in kracht, en de armen van Zijn handen worden sterk gemaakt door de handen van Jakobs Machtige, de God van genade. De opstanding heeft op deze manier Zijn macht bevestigd, en als de Verrezene wordt Hij de Herder van Israël, de Steen tot het hoofd van de hoek. De volheid van alle zegeningen is op het hoofd van Hem die van Zijn broeders werd gescheiden. Wat een getuigenis voor de Jood vandaag!

2. Benjamin raaft als een wolf, maar de opmerking is gering vergeleken met die van Jozef. De Messias waarin Israël geloofde, is inderdaad maar klein vergeleken met het grotere en glorieuzere beeld. Toch zal Christus beide typen vervullen; en het oordeel zal ook Zijn vereiste zijn, hoewel 'vreemd werk.'

Sectie 6. (Gen. 49:28 - 50)

De uiteindelijke overwinning: van het leven over de dood, en van God over het kwaad

Het zesde deel sluit Jozefs geschiedenis en het boek samen af: een zoet, maar plechtig einde; want waar spreekt het getal over anders dan over de grens van het leven van de mens, een grens die door zonde is opgelegd, en voor onze tuchtiging vanwege de zonde, een grens waarin we Gods beheersing van het kwaad herkennen, de overwinning van het goede erover? Precies zo spreekt dit laatste deel. Je zou kunnen zeggen dat het onderwerp de dood is:

Jacob sterft en Jozef sterft. Alles waarmee onze harten zich hebben verbonden, gaat onder de schaduw waarin we ze voor het heden achterlaten, hoewel in het geloof van een toekomst daarbuiten. En dit, daar kunnen we zeker van zijn, is goed. De nacht laat de dauw vallen. Onze zielen worden zacht en teder met vruchtbare herinneringen. Dag en nacht samen, verbonden door de verordening van God, leren we te verbinden, en noemen het, vanuit de helderheid die erin is, maar ‘één ‘dag.’ ‘

Ik neem aan dat er in dit gedeelte twee punten aan bod komen.

Eerst sterft Jacob en wordt begraven. Opnieuw zien we hem opdracht geven, ditmaal aan al zijn zonen, om hem bij zijn vaders in Machpela te begraven. Hebben we niet de indrukwekkende herhaling nodig dat de belofte van het leven helemaal onaangetast is door de dood? De levende man stuurt zijn dode lichaam om bezit te nemen in de hoop op zijn erfenis.

Jakob begraven ze met groot geweeklaag, en de Egyptenaren - de hele wereld - weeklagen. We lezen niets dergelijks in het geval van Abraham of Isaak, of zelfs van Jozef daarna. Waarom wijdt de Geest van God uit over deze rouw om Jakob? Het is in ‘de dorsvloer van Atad, die aan de overkant van de Jordaan ligt,’ dat deze rouw van de Egyptenaren speciaal wordt gemarkeerd; en Atad is de doorn, van een van de soorten waarvan de traditie beweert dat Christus’ doornenkroon werd verkregen.

Het is niet nodig dit te bevestigen om er de les uit te trekken. De dorsvloer brengt op passende wijze de moraal van Jakobs leven van tucht over. De doorn is het teken van de vloek, - de groei van een

onvruchtbare grond. Deze gedachten associëren zichzelf zonder moeite met elkaar. De 'doorn in het vlees' was een noodzakelijke tuchtiging voor zelfs de leider van de apostelen. De dorsvloer van duindoorn benadrukt dan dubbel het verdriet van Jacobs leven, 'aan de overkant van de Jordaan,' - dat wil zeggen, de aardse kant van de dood, kijkend, zoals we meestal in de Schrift doen, vanuit Kanaän, niet ernaartoe.

Hier zijn de doornen, en hier is de dorsvloer; en hier is ook de rouw. Alleen de wereld, evenals het geloof, kan de doornen zien; maar alleen het geloof kan de dorsvloer zien. De wereld betreurt de 'weinig en kwade dagen,' - de verwoesting en de armoede van het leven. Geloof, glimlachend door haar tranen, bezit de noodzakelijke kastijding van de liefde van een Vader. Jozef en de Egyptenaren zijn niet één, hoewel de Kanaänieten hen inderdaad in verwarring kunnen brengen.

In de tweede en laatste plaats hebben we Jozef voor ons - Christus die blijft wanneer al het andere weggaat; en onveranderlijk blijft in Zijn liefde. Het ongeloof van Jozefs broeders brengt dit alleen maar naar voren en bevestigt het voor hen. Hoe de waarheid van Christus' liefde door de Zijnen in twijfel wordt getrokken, vanwege het getuigenis van ons leven tegen ons! Het geweten mag ons terecht verwijten: Christus verwijt niet. Laten we onze Jozef niet opnieuw laten wenen.

Nu vertrekt Jozef zelf; maar we hebben hem niet verloren: hier is een uitzondering op alles wat we hebben gezien. Hij zal niet begraven worden. Waarom? Er is absoluut geen sprake van begraven, voor zover het dit boek betreft. Israëls toekomstige vertrek uit Egypte wordt gezien in geloof, en wanneer God hen bezoekt en zij pelgrims worden, moeten zij zijn beenderen met zich meedragen op hun

pelgrimstocht. Hoewel Hij niet langer dood is, maar leeft, worden wij dan niet ook geboden om 'het sterven van de Heer Jezus in het lichaam om te dragen, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam geopenbaard zou worden'?

Zoete en passende vermaning om het verhaal van 'Leven' in het boek Genesis te beëindigen. 'Dat het leven zich mag manifesteren: is dat niet het grote doel van al deze communicatie met ons? Laten we het tot een gebed maken en het ons eigen maken: Gezegende Heiland, geef dat in ons inderdaad Uw leven moge worden gemanifesteerd!

Bijlagen

Bron

1.1 Genesis The Notes from the Numerical Bible. 1 The Law

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2025).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
  1. *Hosea; Amos; Micha*
  2. *Joel; Obadja; Jona*
  3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
  4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
   { Markus
   { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
   { Galaten
1. { Efeziërs
   { Kolossenzen
   { *Filemon*
   { Filippenzen

   { Thessalonicenzen
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Korinthiërs
   { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
   { Hebréeën
   { Timotheüs
   { *Eerste brief*
   { *Tweede brief*
   { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1**   Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid.
Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie.
Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid*   Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid,
integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid,
overeenstemming, vrede.
- Voorrang*   Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin,
oorzaak, gelegenheid, bron, stichting,
grond, pleidooi.
- Combinaties van
betekenissen*   Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade.
God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie*   Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis.
Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst.
Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit.
Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede*   Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid,
nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil*   Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict,
vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling*   Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen;
oordeel, wijsheid; zicht.
Verval, dood, ontbinding.
Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord
van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies*   Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling,
volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte
lijnen omsluiten
een ruimte*   Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie.
Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk.
Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.